

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Co/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117200946
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2117200946.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom C. D. XXXX/XX, E., zastúpenej advokátkou: JUDr. Mária Jezerská, Mýtna 2130/35, 917 02 Trnava, IČO: 51692457, proti žalovanému: F. G., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom A. XXXX/X, E., zastúpenému advokátom: JUDr. Tibor Sanák, Nám. SNP 2, 917 01 Trnava, IČO: 51 737 035, o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 23. septembra 2020 č. k. 16C/3/2017-254 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Trnava zo 7. decembra 2020 č. k. 16C/3/2017-277 a o odvolaní žalovaného proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Trnava z 15. marca 2023 č. k. 16C/3/2017-295, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s napadnutým dopĺňacím rozsudkom súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Napadnuté opravné uznesenie súdu prvej inštancie ruší.

III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. určil, že Dohoda o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jašekovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 je voči žalobkyni právne neúčinná; II. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 42a ods. 1 až 3, § 42b ods. 2, § 525 ods. 1 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 111 a § 112 E.p. (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); § 80 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov) a poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 1 Obdo V 13/2005 z 27.4.2006 a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09. Vecne dôvodil, že žalobou doručenou súdu dňa 18.1.2017 sa žalobkyňa domáhala určenia, že Dohoda o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) spísaná notárkou JUDr. Danielou Jašekovou, vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014 zo dňa 23.9.2014 uzavretá medzi žalovaným a jeho manželkou je voči žalobcovi právne neúčinná. Tohto nároku sa domáhala na tom skutkom základe, že H. H. bol voči manželke žalovaného rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012-405 z 5.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/875/2015 z 19.12.2016 priznaný nárok na zaplatenie sumy vo výške 58.800 eur s príslušenstvom a nárok na náhradu trov konania (ďalej len „Predmetná pohľadávka“). Dňa 23.12.2016

H. H. postúpila predmetnú pohľadávku na žalobkyňu, čo zároveň oznámila manželke žalovaného (postúpenie pohľadávky považoval za platné aj NS SR, keď v konaní o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/875/2015 z 19.12.2016 uznesením sp. zn. 3 Cdo 90/2017 z 11.10.2017 pripustil, aby do konania na miesto H. H. vstúpila A. B. ako žalobkyňa). BSM žalovaného a jeho manželky bolo zrušené za trvania ich manželstva rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 26C/2/2013-10 zo dňa 5.2.2013, právoplatným dňa 7.2.2013. Dňa 23.9.2014 (t. j. počas konania o zaplatenie predmetnej pohľadávky, ktoré bolo v štádiu po zrušení prvostupňového zamietajúceho rozsudku Krajským súdom v Trnave, v ktorom konaní bol žalovaný vypočutý ako svedok a rovnako nahliadol do spisu na základe plnej moci udelenej mu manželkou) žalovaný uzavrel so svojou manželkou (s osobou blízkou) Dohodu o vyporiadaní zrušeného BSM, spísanú vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014 notárkou JUDr. Danielou Jašekovou (ďalej len „Dohoda“). Na základe predmetnej Dohody sa žalovaný stal vlastníkom celého predmetu BSM, ktorého predmetom boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese, obci a k.ú. E., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX ako byt č. XX na 9. podlaží bytového domu - XX b.j. + NP - A. X, súp. č. XXXX postaveného na parc. č. 1635/105, vchod: A. X, spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000 ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku parc. č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce; v okrese, obci a k.ú. E., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX ako nebytový priestor - priestor č. X - I. X na prvom podlaží bytového domu - XX b.j. + NP - A. X súp. č. XXXX postaveného na parc. č. 1635/105, vchod: A. X, spoluvlastnícky podiel 93/10000 s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu veľkosť 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 45/10000 z pozemku par. č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce; v okrese Banská Štiavnica, obci a k.ú. J. A. zapísané na LV č. XXXX - pozemky par. registra „C“ evidované na katastrálnej mape v zastavanom území obce, par. č. 159/4 - trvalé trávne porasty o výmere 14 m², par. č. 160/7 - trvalé trávne porasty o výmere 11 m², par. č. 2309/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m², par. č. 2309/3 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m², par. č. 2309/4 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m², par. č. 2309/5 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m², ako i stavba rekreačný dom súp. č. XXX na parc. č. 2309/4 (ďalej len „Nehnuteľnosť“), pričom žalovaný nebol povinný z titulu vyporiadania BSM svojej manželke vyplatiť žiadnu finančnú výplatu. Po uzavretí Dohody manželka žalovaného nezostala vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného majetku, resp. iného majetku, z ktorého by žalobkyňa mohla predmetnú pohľadávku uspokojiť. Podľa názoru žalobkyne je z konania manželky žalovaného zrejmé, že cieľom uzavretia Dohody bol úmysel manželky žalovaného ukrátiť žalobkyňu resp. jej právneho predchodcu. Uzavretím Dohody došlo jednoznačne ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku manželky žalovaného ako dlžníčky. Jej majetok sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo čo i len čiastočné uspokojenie nároku žalobkyne, keďže manželka žalovaného po uzavretí Dohody nie je vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného majetku resp. iného majetku, z ktorého by sa mohla žalobkyňa uspokojiť. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, svoju obranu postavil na posúdení postúpenia predmetnej pohľadávky H. H. na žalobkyňu za neplatné, čo odôvodnil tým, že v zmysle ust. § 525 ods. 2 O.z. nemôže byť postúpená pohľadávka, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, teda nie je priznaná právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Neplatnosť postúpenia predmetnej pohľadávky odôvodnil aj tým, že H. H. nebola spôsobilá na vykonanie tohto úkonu a nerozumela mu. Na preukázanie tohto skutkového tvrdenia navrhol vykonať dôkaz výsluchom H. H.. V rámci obrany rovnako poprel existenciu úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu, prípadne jej právneho predchodcu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky veriteľa ako aj v popretí zmenšenia majetku v dôsledku uzavretia Dohody. K uzavretiu Dohody podľa jeho skoršieho vyjadrenia z 24.5.2017 (poznámka odvolacieho súdu - správne z 30.5.2017) došlo z dôvodu, že k vyporiadaniu BSM musí dôjsť do troch rokov od jeho zániku. Poukázal na pôžičky poskytnuté žalovaným jeho manželke dňa 3.1.2013 vo výške 5.790 eur, dňa 5.1.2014 vo výške 4.700 eur, dňa 10.2.2015 (správne 10.1.2015) vo výške 3.850 eur, dňa 7.1.2016 vo výške 4.150 eur, dňa 15.1.2017 vo výške 4.300 eur a dňa 12.1.2018 vo výške 3.950 eur, pri ktorých bola dohodnutá splatnosť 10 rokov. Uzavretie Dohody považoval len za spôsob vyrovnania vzťahov medzi žalovaným a jeho manželkou, ktorou boli vykompenzované pôžičky poskytnuté žalovaným jeho manželke. V konaní nebolo sporné, že H. H. bol voči manželke žalovaného rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 13C/83/2012-405 zo dňa 5.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/875/2015 zo dňa 19.12.2016 priznaný nárok na zaplatenie predmetnej pohľadávky. BSM žalovaného a jeho manželky bolo zrušené za trvania ich manželstva rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 26C/2/2013-10 zo dňa 5.2.2013, právoplatným dňa 7.2.2013. Dňa 23.9.2014 (t. j. počas konania

o zaplataenie predmetnej pohľadávky, ktoré bolo v štádiu po zrušení prvostupňového zamietajúceho rozsudku Krajským súdom v Trnave, v ktorom konaní bol žalovaný vypočutý ako svedok a rovnako nahliadol do spisu na základe plnej moci udelenej mu manželkou) žalovaný uzavrel so svojou manželkou (s osobou blízkou) Dohodu. Na základe predmetnej Dohody sa žalovaný stal vlastníkom celého predmetu BSM, ktorého predmetom boli Nehnuteľnosti, pričom žalovaný nebol povinný z titulu vyporiadania BSM svojej manželke vyplatiť žiadnu finančnú výplatu. Po uzavretí Dohody manželka žalovaného nezostala vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného majetku, resp. iného majetku, z ktorého by žalobkyňa mohla Predmetnú pohľadávku uspokojiť.

Spornými vo veci zostali: a) spôsobilosť H. H. na právne úkony, ktorej absencia by mohla mať za následok neplatnosť postúpenia pohľadávky na žalobkyňu, b) existencia úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu, prípadne jej právneho predchodcu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky veriteľa, c) zmenšenia majetku v dôsledku uzavretia Dohody.

Na preukázanie: a) neexistencie spôsobilosti H. H. na právne úkony žalovaný navrhol vykonať dokazovanie jej výsluchom na súde, b) neexistencie úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu, prípadne jej právneho predchodcu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky veriteľa a c) zmenšenia majetku v dôsledku uzavretia Dohody žalovaný navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalovaného a jeho manželky. Dôkazy navrhnuté žalovaným súd nevykonal, z nasledujúcich dôvodov: a) výsluchom H. H. pred súdom nie je možné preukázať existenciu resp. neexistenciu jej spôsobilosti na právne úkony, nakoľko pre posúdenie tejto otázky sú potrebné odborné znalosti, ktorými súd nedisponuje. b) neexistenciu úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu, prípadne jej právneho predchodcu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky veriteľa nie je možné preukázať výsluchom žalovaného a jeho manželky, ak by aj tieto subjekty tvrdili neexistenciu tohto úmyslu nepovažoval by súd takúto výpoveď za dôveryhodnú a preukázanie tejto skutočnosti pre rozhodnutie podstatnú. c) zmenšenie majetku v dôsledku uzavretia Dohody, ktorou sa žalovaný stal výlučným vlastníkom Nehnuteľností, bez povinnosti vyplatiť finančnú náhradu manželke je jednoznačným zmenšením jej majetku a preto nie je možné výsluchom žalovaného a jeho manželky preukázať opak.

Vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalovaného ohľadne nespôsobilosti H. H. na právne úkony, neexistencie úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu, prípadne jej právneho predchodcu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky veriteľa a nezmenšenia majetku v dôsledku uzavretia Dohody súd ustálil nasledovný skutkový stav:

H. H. bol voči manželke žalovaného rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012-405 z 5.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/875/2015 z 19.12.2016 priznaný nárok na zaplataenie Predmetnej pohľadávky. Dňa 23.12.2016 H. H. postúpila Predmetnú pohľadávku na žalobkyňu, čo zároveň oznámila manželke žalovaného. BSM žalovaného a jeho manželky bolo zrušené za trvania ich manželstva rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 26C/2/2013-10 z 5.2.2013, právoplatným dňa 7.2.2013. Dňa 23.9.2014 (t. j. počas konania o zaplataenie Predmetnej pohľadávky, ktoré bolo v štádiu po zrušení prvostupňového zamietajúceho rozsudku Krajským súdom v Trnave, v ktorom konaní bol žalovaný vypočutý ako svedok a rovnako nahliadol do spisu na základe plnej moci udelenej mu manželkou) žalovaný uzavrel so svojou manželkou (s osobou blízkou) Dohodu. Na základe predmetnej Dohody sa žalovaný stal vlastníkom celého predmetu BSM, ktorého predmetom boli Nehnuteľnosti, pričom žalovaný nebol povinný z titulu vyporiadania BSM svojej manželke vyplatiť žiadnu finančnú výplatu. Po uzavretí Dohody manželka žalovaného nezostala vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného majetku, resp. iného majetku, z ktorého by žalobkyňa mohla Predmetnú pohľadávku uspokojiť.

Z potvrdení ošetrojúcich lekárov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu súd zistil, že H. H. trpí úzkostno-depresívnou poruchou, pričom ani z jedného potvrdenia nevyplýva, že jej psychický stav je neumožňuje posúdiť následky svojho konania.

Pre rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie považoval v prvom rade za potrebné vysporiadať sa s namietanou argumentáciou žalovaného ohľadne neplatného postúpenia pohľadávky H. H. na žalobkyňu. Postúpenie pohľadávky považoval žalovaný za neplatné s poukazom na druhú vetu ust. § 525 ods. 1 O.z., v zmysle ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Za pohľadávku, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia považoval pohľadávku, ktorá v čase postúpenia nebola právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Za ďalší dôvod neplatnosti postúpenia pohľadávky považoval skutočnosť, že H. H. nebola spôsobilá na vykonanie takého právneho úkonu.

Pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia sú také pohľadávky, vo vzťahu ku ktorým právny poriadok nepripúšťa exekúciu prikázaním pohľadávky (§ 111 a 112 E.p.). V rámci vykonávacieho

konania sú to peňažné nároky povinného voči jeho dlžníkom, ktoré nemôžu byť v prospech oprávneného prikázané za účelom uspokojenia vymáhaného nároku. Danú skupinu tvoria predovšetkým rôzne druhy sociálnych dávok a príspevkov. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že nie je možné postúpiť pohľadávku, ktorá je predmetom neskončeného súdneho konania. Je bežnou praxou, že zo strany veriteľov dochádza k postúpeniu pohľadávok počas prebiehajúceho súdneho konania. Na uvedené reflektuje aj ust. § 80 CSP, v zmysle ktorého ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené. V prípade preukázania prevodu je súd povinný takému návrhu vyhovieť. Otázkou možnosti postúpenia sa zaoberal aj Najvyšší súd slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1 Obdo V 13/2005 z 27.4.2006 v ktorom bol vyslovený názor, že pohľadávku možno postúpiť, aj keď je predmetom neskončeného občianskeho súdneho konania. Prípadné obmedzenia musia vyplývať zo zákona alebo rozhodnutia príslušného orgánu.

K nespôsobilosti H. H. na právne úkony súd prvej inštancie uviedol, že túto skutočnosť sa žalovanému nepodarilo preukázať. V konaní navrhol na preukázanie tejto skutočnosti vykonať dôkaz jej výsluchom pred súdom, súd však takýto návrh na vykonanie dôkazu zamietol, nakoľko výsluchom H. H. pred súdom nie je možné preukázať existenciu resp. neexistenciu jej spôsobilosti na právne úkony. Pre posúdenie tejto otázky sú potrebné odborné znalosti, ktorými súd nedisponuje.

V súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky poukázal aj na skutočnosť, že proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/875/2015 zo dňa 19.12.2016 bolo podané dovolanie a v tomto konaní o dovolaní NS SR uznesením z 11.10.2017 sp. zn. 3Cdo 90/2017 pripustil, aby do konania na miesto H. H. do konania vstúpil žalobca A. B.. Uvedené len potvrdzuje správnosť právneho názoru, že postúpiť možno aj pohľadávku, ktorá je predmetom prebiehajúceho súdneho konania. Ak žalovaný mal za to, že H. H. nebola spôsobilá na právne úkony, bolo namieste túto skutočnosť namietat' už v konaní o predmetnej pohľadávke.

Ďalej dôvodil, že dlžník, zaťažený povinnosťou splniť veriteľovi dlh, zodpovedá za splnenie tejto povinnosti celým svojím majetkom. Inak povedané, ak svoj dlh nesplní, týmto porušením vzniká veriteľovi oprávnenie domáhať sa uspokojenia z majetku dlžníka. Ak dlžník realizuje svoje dispozičné oprávnenia vo vzťahu k majetku, ktorým veriteľovi zodpovedá za splnenie dlhu, môže sa stať, že takéto konanie dlžníka bude spĺňať kvalifikované požiadavky tzv. objektívneho odporového práva, čím veriteľovi vznikne osobitné oprávnenie postihnúť tento majetok aj v prípadoch, keď sa už nebude nachádzať vo sfére dlžníkovej majetkovej dispozície. Pojem „objektívne odporové právo“ možno charakterizovať ako súhrn hmotnoprávných noriem, regulujúcich vzájomné vzťahy veriteľa a dlžníka v situáciách, keď dlžník zodpovedá za splnenie svojho dlhu tým majetkom, ktorý sa už nenachádza v jeho majetkovej dispozícii; ako aj právne vzťahy veriteľa, dlžníka a adresáta subjektívneho odporového práva veriteľa. Naposledy menovanú tretiu osobu možno charakterizovať ako osobu pasívne vecne legitimovanú zo subjektívneho odporového práva veriteľa. Účelom a zmyslom objektívneho odporového práva je kvalifikovaná majetková saturácia veriteľa, spočívajúca v reštitúcii pôvodného zodpovednostného vzťahu veriteľa a dlžníka v prípadoch, keď je tento vzťah modifikovaný takým konaním dlžníka, ktoré objektívne odporové právo kvalifikuje ako konanie ukracujúce možnosť veriteľa uspokojiť sa z majetku dlžníka. Takéto konanie dlžníka je právne reprobované a vyvoláva následok vo forme vzniku tzv. subjektívneho odporového práva veriteľa. Obsahom tohto práva je oprávnenie domáhať sa tzv. relatívnej neúčinnosti tých právnych úkonov dlžníka, ktoré spĺňajú pojmové znaky ukracovania veriteľa. Subjektívne odporové právo veriteľa smeruje voči tretej osobe, t. j. subjektu, do ktorého majetkovej sféry prešla časť alebo celý majetok dlžníka ako následok reprobovaného (odporovateľného) právneho úkonu medzi touto treťou osobou a dlžníkom. Subjektívne odporové právo veriteľa je osobitným hmotnoprávnym oprávnením, ktoré sa realizuje žalobou v klasickom sporovom konaní, kde veriteľ vystupuje ako žalobca a uvedená tretia osoba je ním označená ako žalovaný. V prípade úspechu v spore dosiahne veriteľ v pozícii žalobcu vydanie rozsudku, ktorým súd určí relatívnu neúčinnosť odporovaného právneho úkonu medzi dlžníkom a treťou osobou vo vzťahu k veriteľovi. Právoplatnosťou tohto rozsudku sa v tradičných odporových poriadkoch konštituuje povinnosť tretej osoby strpieť exekúciu na tú časť svojho majetku, ktorá predstavuje prírastok rovnajúci sa prospechu tretej osoby z odporovaného právneho úkonu. Prvým predpokladom uplatnenia subjektívneho odporového práva veriteľa je existencia koreálneho veriteľsko-dlžníckeho záväzkového vzťahu, v rámci ktorého existuje subjektívna povinnosť dlžníka plniť veriteľovi dlh a oprávnenie veriteľa požadovať splnenie tohto dlhu. Normatívny text túto skutočnosť vyjadruje ako požiadavku na existenciu tzv. vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Druhý predpoklad vzniku subjektívneho odporového práva predstavuje tzv. ukracujúci právny úkon medzi dlžníkom a kvalifikovanou treťou osobou, resp. v prospech takejto osoby. Pokiaľ veriteľ uplatní svoje subjektívne odporové právo úspešne, teda ak dosiahne právoplatný kondemnačný rozsudok súdu o

svojom subjektívnom práve, odporovaný právny úkon sa stáva právnym úkonom relatívne neúčinným. Tretím predpokladom vzniku odporového oprávnenia veriteľa je charakter odporovateľného právneho úkonu ako úkonu in fraudem creditoris. Musí ísť teda o úkon, ktorý ukrátil veriteľa v možnosti domáhania sa uspokojenia z majetkovej sféry dlžníka. Takýto charakter možno právnemu úkonu prisúdiť vtedy, ak je kumulatívne naplnená subjektívna stránka odporovateľnosti, spočívajúca v úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, a súčasne aj objektívna stránka odporovateľnosti, spočívajúca v reálnom úbytku v majetkovej sfére dlžníka. Posledným kritériom vzniku subjektívneho odporového práva je existencia kvalifikovaných predpokladov na strane tretej osoby, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon uzatvoril, resp. ktorá mala z tohto úkonu prospech, ktoré možno rozdeliť do dvoch skupín: a/ subjektívna vedomosť tretej osoby o fraudóznom úmysle dlžníka, teda vedomosť tejto osoby o tom, že právny úkon sa realizuje za účelom ukrátenia veriteľa; b/ právny status tretej osoby, ktorý sa posudzuje objektívne a bez ohľadu na subjektívnu vedomosť tretej osoby o úmysloch dlžníka, resp. ktorý vo vzťahu k tejto osobe zakladá relevantnú právnu domnienku. Občiansky zákonník favorizuje právnu pozíciu ukráteného veriteľa a prostredníctvom konštrukcie vyvrátiteľných zákonných domniek zjednodušuje odporovanie tým úkonom dlžníka, ktorými došlo k prevodu exekvovateľného majetku na osobu dlžníkovi blízku alebo ktoré dlžník urobil v prospech takejto osoby. V prípade režimu blízkych osôb podľa § 42a ods. 3 O.z. možno bez ďalšieho odporovať právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený. Absencia úmyslu dlžníka, ako zákonnej podmienky, je z textu ustanovenia zrejme prima facie. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu alebo ukracujúceho úmyslu dlžníka. Úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa v týchto prípadoch prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný. Právny význam nadobúda až v súvislosti s procesnou obranou žalovaného, ktorý mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. U týchto osôb, teda u „blízkych“ nadobúdateľov sporného majetku dlžníka, Občiansky zákonník konštruje vyvrátiteľnú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa poznali. Z povahy veci sa táto vedomosť prezumuje v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu. Blízka osoba môže účinne zabrániť odporovaniu zo strany veriteľa tým, že zákonnú domnienku v konaní vyvráti a preukáže, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť musí teda žalovaný v záujme vlastného procesného úspechu sústrediť na svoje úkony náležitej starostlivosti a nemôže argumentovať nedostatkom ukracujúceho úmyslu na strane dlžníka. V prípade blízkych osôb zákon nepripúšťa záver o absencii ukracujúceho úmyslu dlžníka a pokiaľ žalovaný neunesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, súd odporovacej žalobe vyhovie bez ohľadu na jeho reálnu existenciu. Za účelom vyvrátenia zákonnej domnienky o poznaní ukracujúceho úmyslu dlžníka musí blízka osoba hodnoverne preukázať, že v súvislosti s uzavretím sporného právneho úkonu vynaložila takú relevantnú aktivitu, aby ukracujúci úmysel dlžníka rozpoznala alebo sa o ňom dozvedela. Bez predchádzajúceho vynaloženia náležitej starostlivosti vo vzťahu k oboznámeniu sa s ukracujúcim úmyslom dlžníka nemôže žalovaný efektívne zákonnú domnienku vyvrátiť. To kladie vo všeobecnosti zvýšené nároky na blízke osoby pri uzatváraní právnych úkonov, ktoré sú v záujme ochrany vlastnej právnej sféry povinné verifikovať hrozbu vzniku odporovateľného právneho úkonu. S osobitným dôrazom to platí v prípade prevodu majetku bez adekvátneho, prípadne bez akéhokoľvek protiuplnenia. V opačnom prípade musí „blízky“ nadobúdateľ znášať riziko, že za splnenia zákonných podmienok sa bude môcť z predmetu prevodu uspokojiť veriteľ dlžníka, ktorý bol sporným úkonom ukrátený na uspokojení svojej pohľadávky.

Posúdením predmetnej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že boli splnené všetky podmienky pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu, vyplývajúce z ust. § 42a O.z. a preto žalobe vyhovel. V konaní bola jednoznačne preukázaná existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, konkrétne pohľadávka priznaná právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012-405 z 5.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/875/2015 z 19.12.2016 vo výške 58.800 eur s príslušenstvom. Taktiež bola preukázaná existencia ukracujúceho právneho úkonu medzi dlžníkom a žalovaným (Dohoda o vyporiadaní zrušeného BSM). Bolo preukázané, že dlžník je blízkou osobou žalovaného, preto úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný. Žalovaný mohol účinne zabrániť odporovaniu zo strany veriteľa - žalobkyne tým, že zákonnú domnienku v konaní vyvráti a preukáže, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať. Preto bola obrana žalovaného zameraná na preukázanie neexistencie úmyslu manželky žalovaného ukrátiť veriteľa nesprávna. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť mal žalovaný v záujme vlastného procesného úspechu sústrediť na svoje úkony náležitej starostlivosti a nie argumentovať nedostatkom ukracujúceho úmyslu na strane dlžníka. Ako

bolo vyššie uvedené v prípade blízkych osôb zákon nepripúšťa záver o absencii ukracujúceho úmyslu dlžníka a pokiaľ žalovaný neunesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, súd odporovacej žalobe vyhovie bez ohľadu na jeho reálnu existenciu. Žalovaným navrhované doplnenie dokazovania výsluchom jeho osoby a osoby jeho manželky, ktorým sa mala preukázať neexistencia ukracujúceho úmyslu, súd považoval za nehospodárne a preto ho zamietol.

Názor žalovaného, že uzavretím Dohody nedošlo k zmenšeniu majetku jeho manželky nemožno akceptovať, keď z logiky veci vyplýva, že právny úkon, následkom ktorého je absencia akéhokoľvek majetku na strane jeho manželky je jednoznačne úkonom majúcim za následok zmenšeniu majetku. Žalovaný pôvodne tvrdil, že Dohoda bola uzavretá z dôvodu zákonnej povinnosti vyporiadať BSM do troch rokov od jeho zániku. Neskôr uzavretie Dohody odôvodnil tým, že ňou len malo prísť k vysporiadaniu vzájomných nárokov zo zmlúv o pôžičke uzavretých medzi jeho osobou a osobou jeho manželky. Táto obrana však nebola uplatnená včas a preto na ňu súd neprihliadal. Vo vzťahu k tejto obrane považuje súd za potrebné poukázať na čl. V Dohody, v ktorom žalovaný a jeho manželka vyhlásili, že ku dňu podpísania Dohody nemajú iný majetok, pohľadávky, práva alebo dlhy, či iné záväzky, ktoré by si mohli uplatňovať voči sebe navzájom, preto tvrdenie žalovaného, že uzavretím Dohody malo dôjsť len k vysporiadaniu vzájomných nárokov zo zmlúv o pôžičke súd považoval za účelové a nepravdivé. Ďalšie argumenty žalovaného súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne plným úspechom žalobkyne.

2. Proti tomuto rozsudku zjavne v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP. Vytkol súdu prvej inštancie, že na preukázanie skutkového stavu vykonal výsluch žalobkyne, na pojednávaní dňa 12.2.2020, avšak nevykonal výsluch žalovaného napriek tomu, že žalovaný sa osobne zúčastnil na obidvoch pojednávaniach, t. j. 12.2.2020 a 23.9.2020 a bol navrhnutý na vypočutie, nevykonal ani výsluch manželky žalovaného, pani K. G., ktorá najlepšie mohla súdu uviesť, aké vzťahy boli medzi matkou H. H. a dcérami K. G. a A. B. a vnučkou L. A.. Súd nevykonal ani výsluch H. H., aby zistil, ako táto reaguje na rôzne otázky, najmä či si uvedomuje význam postúpenia pohľadávky a za akých okolností bola uzavretá dohoda o postúpení pohľadávky medzi ňou (H. H.) a dcérou A. B., a za akú odplatu postúpila H. H. svoju pohľadávku na žalobkyňu, a ako bolo naložené s touto odplatom, kto požiadal notára o spísanie dohody o konkrétnom obsahu a kto koncipoval oznámenie o dohode, odkiaľ H. H. vedela, že postúpenie pohľadávky je potrebné oznámiť K. G. a pod. Výsluch H. H. bol potrebný aj z dôvodu, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 13C/83/2012 medzi H. H. a K. G. sa H. H. nezúčastňovala pojednávaní a napriek opakovaným žiadosťiam o jej vypočutie predkladala jej právna zástupkyňa potvrdenia od psychiatra, že nie je schopná osobnej účasti na pojednávaniach a vypovedania pred súdom. Na dôkaz žalovaný predložil potvrdenie od lekára z 10.4.2015. Vzhľadom k tomu, že namietal neplatné postúpenie pohľadávky zo strany H. H. na A. B., bolo povinnosťou súdu s touto argumentáciou sa vysporiadať a vyžiadať si od A. B., ale aj od H. H., príslušnú dohodu o postúpení pohľadávky, aby náhodou nedošlo k zámene a k pokusom oklamať súd a žalovaného.

Na základe takto nedostatočne ustáleného skutkového stavu súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku svojho rozsudku a svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: Pod bodom 16. odôvodnenia rozsudku sa súd zaoberá argumentáciou žalovaného neplatného postúpenia pohľadávky zo strany H. H. na žalobkyňu a to z dvoch dôvodov a) nespôsobilosť H. H. na tento právny úkon z hľadiska toho, že si neuvedomovala čo vlastne robí a aké to má dôsledky, resp. H. H. bola vsugerovaná vôľa iného subjektu – nedostatok vôle u H. H. skutočne postúpiť pohľadávku; b) právny dôvod – nespôsobilá pohľadávka na postúpenie, nakoľko v zmysle oznámenia o postúpení pohľadávky bol uvedený dátum 23.12.2016, kedy mala byť uzavretá dohoda o postúpení pohľadávky, pričom v tom čase rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012 nebol ešte právoplatný, predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 30.1.2017 a vykonateľnosť dňom 3.2.2017. V tomto smere žalovaný poukazoval aj na ust. § 525 ods. 1 druhá veta O.z., podľa ktorého postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, postúpená môže byť teda len existujúca pohľadávka (napr. z dôvodu, že pohľadávka nemusí byť úspešne uplatnená na súde a žaloba na vymoženie pohľadávky môže byť zamietnutá, čomu sa žalobca úspešne vyhne tým, že postúpi svoju pohľadávku na tretiu osobu a žalobu zoberie späť). Na pojednávaní dňa 12.2.2020 F. H. poukázala na príslušné rozhodnutia Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky 6Cdo/253/2012, 3Cdo/61/2008, 5Cdo/188/2010, ako aj uznesenie ÚS SR 39/2015, ktorými podporila svoj právny názor o nespôsobilosti pohľadávky na postúpenie.

Súd prvej inštancie všetky argumenty žalovaného odmietol a k nespôsobilosti H. H. uviedol, že túto skutočnosť sa žalovanému nepodarilo preukázať. Zároveň súd vysvetlil, že aj návrh na vypočutie H. H. zamietol, pretože výsluchom H. H. nie je možné preukázať existenciu, resp. neexistenciu jej spôsobilosti na právne úkony, a teda aj ďalšie skutočnosti, na ktoré žalovaný poukazuje vo svojom odvolaní.

K otázke postúpenia pohľadávky súd prvej inštancie poukázal na osamotené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo V13/2005 z 27.4.2006, v ktorom bol vyslovený názor, že pohľadávku možno postúpiť aj keď je predmetom neskončeného súdneho konania. S týmto právnym názorom žalovaný nemôže súhlasiť, pretože nezabraňuje rôznym špekuláciám zo strany chytrákov, ktorí zoberú žalobu späť pred konečným rozhodnutím, nakoľko cítia neúspech v konaní a svoju spornú pohľadávku postúpia.

Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 23.9.2020 mu ako žalovanému, doslova prečítal celé ust. § 42a ods. 3 O.z., podľa ktorého odporovať možno právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený, a ku ktorému došlo v posledných 3 rokoch medzi dlžníkom a osobami uvedenými pod písm. a), b), c), d), alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písm. a), b), c), alebo d); a poučil ho, že to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Aj v zmysle poučenia zo strany súdu jeho právny zástupca navrhol výsluch K. G. a jeho ako žalovaného, aby žalovaný skutočne preukázal, že nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, pričom podľa jeho názoru tento úmysel ani neexistoval. Žiaľ, súd zamietol jeho návrh na preukázanie, že nemohol poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, napriek tomu, že ho o tejto možnosti (preukázovania) veľmi dôrazne poučil. Preto odôvodnenie rozsudku pod bodom 7. v časti písm. b/ neexistenciu úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobcu, prípadne jeho právneho predchodcu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky nie je možné dôverne preukázať výsluchom žalovaného a jeho manželky, ak by aj tieto subjekty tvrdili neexistenciu tohto úmyslu, nepovažoval by súd takúto výpoveď za dôveryhodnú a preukázanie tejto skutočnosti pre rozhodnutie za podstatné. V tejto úvahe súdu je vidieť nesprávnosť postupu, pretože súd prvej inštancie už pred výsluchom K. G. a žalovaného vie, čo by sa im podarilo a nepodarilo preukázať, a to skôr ako vôbec začali vypovedať. Toto je neveriteľné pochybenie súdu a predstavuje úplne svojvoľný a nezákonný postup súdu, ktorý má za následok nezákonné rozhodnutie. Bol názoru, že vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie hrubo procesne pochybil, z čoho vyplývajú nesprávne skutkové zistenia a následne nesprávne posúdenie veci.

3. Žalobkyňa v podaní z 20.10.2020 navrhla doplnenie rozsudku tak, aby v zmysle § 221 ods. 1 CSP dopĺňacím rozsudkom bol rozsudok Okresného súdu Trnava z 23.9.2020 č. k. 16C/3/2017-254 vo výroku I. pred slovami je voči žalobkyni právne neúčinná doplnený nasledovne: „.....uzavretá žalovaným a jeho manželkou K. G., predmetom ktorej sú nehnuteľnosti v okrese, obci a k. ú E. zapísané na LV č. XXXX ako byt číslo XX na 9. podlaží bytového domu – XX b. j. + NP – A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000, ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku par. č. 1635/105 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce, v okrese, obci a k. ú E. zapísané na LV č. XXXX ako nebytový priestor – Priestor I. X- I.X na 1. podlaží bytového domu XX b. j. + NP – A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X v podiele 93/10000 spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 45/10000 z pozemku par. č. 1635/105 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce, v okrese Banská Štiavnica, obci a k. ú. J. A. zapísané na LV č. XXXX –pozemky par. registra „C“ evidované na katastrálnej mape v zastavanom území obce par. č. 159/4 trvalé trávne porasty o výmere 14 m², par. č. 160/7 trvalé trávne porasty o výmere 11 m², par. č. 2309/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m², par. č. 2309/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m², par. č. 2309/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m², par. č. 2309/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m² ako i stavba rekreačný dom súpisné číslo XXX na par. č. 2309/4 v podiele 1/1, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Trnava pod V 5558/2014 a Okresným úradom Banská Štiavnica pod V735/2014 dňa 15. 10. 2014.....“ Žalobkyňa návrh odôvodnila tak, že hoci súd v merite veci rozhodol o tom, že predmetný právny úkon je voči žalobkyni právne neúčinný, nerozhodol o celom predmete tohto právneho úkonu tak, ako to navrhovala, ako sa v konaní domáhala a ako formulovala petit. Návrh petitu obsahoval určité a zrozumiteľné označenie odporovateľného

právneho úkonu (Dohody), označením účastníkov, jeho dátumu a predmetu (špecifikácia nehnuteľností) spolu s označením povolenia vkladu vlastníckeho práva. Žalobkyňa je názoru, že aj výrok rozhodnutia súdu, ktorým sa žalobe vyhovel, by mal tieto náležitosti obsahovať. Odporovacia žaloba je podľa ustanovenia § 42a O.z. právnym prostriedkom, ktorý slúži na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní. Inými slovami, ak súd odporovacej žalobe vyhovel, je toto rozhodnutie súdu podkladom k tomu, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého k nariadeniu exekúcie domáhať nariadenia exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z majetku dlžníka. Podľa O.z. sa považuje za určité a zrozumiteľné také označenie zmluvy, ak je z neho zrejmé, kto právny úkon urobil, čo je jeho predmetom, pričom tento predmet musí byť vymedzený tak, aby nemohlo dôjsť k zámene za veci obdobného druhu. V danom prípade výrok I. rozsudku je nepresný a neurčitý, pretože neobsahuje údaj o tom kto je účastníkom právneho úkonu a čo je jeho predmetom. Keďže výrok rozsudku neobsahuje predmet ani účastníkov právneho úkonu bol by vadný pre nedostatok materiálnej vykonateľnosti (napr. rozsudok NS ČR 30 Cdo 1239/2007 z 19. 12. 2007).

4. Opravným uznesením zo 7.12.2020 pod č. k. 16C/3/2017-277 súd prvej inštancie rozhodol tak, že opravuje v rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/3/2017-254 zo dňa 23.09.2020 výrok I. v časti označenia dohody o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jaškovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 tak, že správne znie: „Súd určuje, že Dohoda o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jaškovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 uzavretá žalovaným a jeho manželkou K. G., predmetom ktorej sú nehnuteľnosti v okrese, obci a k.ú. E. zapísané na LV č. XXXX ako byt číslo XX na 9. podlaží bytového domu - XX b. j. + NP - A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000, ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku par. č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce, v okrese, obci a k. ú. Trnava zapísané na LV č. XXXX ako nebytový priestor -Priestor I. X - I. X na 1. podlaží bytového domu XX b. j. + NP - A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X v podiele 93/10000 spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 45/10000 z pozemku par. č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce, v okrese Banská Štiavnica, obci a k. ú. J. A. zapísané na LV č. XXXX - pozemky par. registra „C“ evidované na katastrálnej mape v zastavanom území obce par. č. 159/4 trvalé trávne porasty o výmere 14 m², par. č. 160/7 trvalé trávne porasty o výmere 11 m², par. č. 2309/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m², par. č. 2309/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m², par. č. 2309/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m², par. č. 2309/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m² ako i stavba rekreačný dom súpisné číslo XXX na par. č. 2309/4 podiele 1/1, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Trnava pod V 5558/2014 a Okresným úradom Banská Štiavnica pod V735/2014 dňa 15. 10. 2014 je voči žalobkyni právne neúčinná.“ Vydanie opravného uznesenia odôvodnil právne ust. § 224 CSP, vecne tým, že dňa 20.10.2020 bolo súdu doručené podanie žalobkyne, v ktorom uviedla, že rozsudok č. k. 16C/3/2017-254 z 23.9.2020 je potrebné doplniť vo výroku I., a to označením účastníkov právneho úkonu ako i jeho predmetom, a súd prvej inštancie po preskúmaní spisového materiálu zistil, že sa pri vyhotovovaní rozsudku č. k. 16C/3/2017-254 z 23.9.2020 dopustil zrejmej nesprávnosti, preto na základe uvedeného návrhu svoje pochybenie napravil a prvý výrok rozhodnutia v časti označenia dohody o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jaškovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 opravil tak, ako je uvedené výrokovej časti opravného uznesenia.

5. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného tak, že navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojitosti s jeho opravným uznesením z dôvodu, že je vo výroku vecne správny, potvrdiť. K námietke žalovaného, že súd nesprávnym procesným postupom (zrejme nevykonaním dôkazov navrhovaných žalovaným) znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalobkyňa uviedla, že konkrétne pochybenie súdu s poukazom na tento dôvod odvolania žalovaný neuviedol (zrejme ide o nevykonanie ním navrhovaných dôkazov), avšak ani nevykonanie dôkazov navrhovaných žalovaným, nedosahuje v

danom prípade takú intenzitu nesprávneho procesného postupu súdu, ktorá by odôvodňovala záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Tento odvolací dôvod nie je daný. Aj podľa judikatúry nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ (ZSP/6/2000). Navyiac nevykonanie dôkazov navrhovaných žalovaným je samostatným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. K ďalšej námietke žalovaného, že súd nevykonával ním navrhované dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to výsluch žalovaného, výsluch svedkyne H. H. a manželky žalovaného K. G., žalobkyňa uviedla, že sporové konanie sa riadi zásadou koncentrácie konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha zásade koncentrácie konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje podľa zákonom stanovených podmienok, procesnoprávne účinky, čo potom v konkrétnom spore znamená, že sa na procesný úkon neprihliada. V danej veci žalovaný, hoci mal po celú dobu trvania sporu na súde prvej inštancie advokáta, nevykonával prostriedky procesnej obrany v súlade so zákonom a porušil zásadu hospodárnosti, porušil procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu, čo malo za následok procesnoprávnu sankciu (neúčinnosť procesného úkonu žalovaného). Konkrétne žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe z 30.5.2017, ani vo svojom vyjadrení z 5.10.2017 nenavrhoval dôkazy - výsluch žalovaného a svedkyne K. G.. Žalovanému nič nebránilo v tom, aby v tomto štádiu konania takýto návrh súdu predostrel. Pokiaľ sa týka návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom svedkyne H. H., návrh na vykonanie tohto dôkazu žalovaný taktiež neurobil vo svojom vyjadrení k žalobe, ale až vo svojom vyjadrení z 5.10.2017, pričom svedkyňa H. H. navrhoval vypočuť na okolnosť, či H. H. bola alebo nebola schopná urobiť postúpenie pohľadávky a posúdiť svoje konanie, teda či bola schopná urobiť právne úkony, čo mal preukázať výsluch tejto svedkyne. Žalobkyňa vo vyjadrení zo 7.9.2017 spôsobilosť H. H. na právne úkony podložila potvrdením psychiatricky L. M. z 20.1.2017 a opätovne potom v písomnom podaní z 31.1.2019 aj aktualizáciou lekárskeho nálezu psychiatra z 11.12.2018. Z nálezu psychiatra vyplýva, že H. H. je spôsobilá urobiť právny úkon, avšak jej účasť na pojednávaní je nevhodná, pretože hrozí dekompenzácia psychického stavu, rozrušenie a zhoršenie ťažkostí, keďže menovaná je ambulantne liečená pre úzkosti a depresie. Vzhľadom na uvedené súd vyzval strany dňa 16.12.2019, aby v lehote 10 dní zaslali otázky na navrhovanú svedkyňu H. H.. Na výzvu reagoval žalovaný listom z 8.1.2020 tak, že otázky na svedkyňu predloží na tom pojednávaní, na ktorom bude svedkyňa vypočutá. Následne na pojednávaní dňa 12.2.2020 po výsluchu žalobkyne, žalovaný na otázku súdu, či trvá na výsluchu svedkyne H. H., uviedol, že na podanom návrhu na vykonanie tohto dôkazu netrvá. Vyššie uvedené pojednávanie bolo odročené s tým, že právni zástupcovia strán sporu sa zaviazali spracovať záverečné reči písomne v lehote 30 dní. Na tomto pojednávaní nenavrhli strany sporu žiadne dôkazy, okrem toho, že žalovaný predloží dohody o pôžičke medzi žalovaným a jeho manželkou uzavreté po zrušení BSM za r. 2013- 2018. V uvedenej lehote zaslala súdu záverečný návrh len žalobkyňa, žalovaný tak v uvedenej lehote neurobil. Pojednávanie nariadené na 17.4.2020 bolo zrušené pre pandémiu COVID 19. Nový termín pojednávania bol nariadený na 24.8.2020. Žalovaný ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili, žiadali pojednávanie odročiť z dôvodu že nový právny zástupca žalovaného nemal dostatok času na prípravu pojednávania a vec považuje za zložitú. Žalobca s odročením pojednávania nesúhlasil, nakoľko súd už vo veci vyslovil aj právny názor, neboli žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Napriek tomu, že podľa dátumu uvedeného na splnomocnení, mal právny zástupca žalovaného primeraný čas na prípravu pojednávania, súd jeho žiadosti vyhovel a pojednávanie odročil. Ďalšie pojednávanie vo veci sa konalo dňa 23.9.2020. Až na tomto pojednávaní, t. j. po 3 rokoch od začatia konania, právny zástupca žalovaného doručil súdu a žalobkyňi písomné podanie označené ako záverečná reč, v ktorom navrhuje dôkazy výsluchom žalovaného a svedkyne H. H. a priamo na pojednávaní aj svedkyne K. G.. Citovala § 149, § 153 ods. 1 a 2, § 195 ods. 1, § 196 ods. 1, § 197 ods.1 CSP s tým, že z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný nenavrhoval dôkazy včas a riadne. O tom, ktoré dôkazy súd vykoná rozhoduje súd. Žalovaný dokonca ani pred termínom ostatného pojednávania neoznámil vopred súdu a žalobkyňi, že navrhuje vypočuť svedkov a jeho oneskorený návrh na pojednávaní možno označiť len za snahu o prietahy v konaní. Súd by totiž pojednávanie musel odročiť, pretože žalovaný na toto pojednávanie svedkov nezabezpečil, súd a žalobkyňa o navrhovanom výsluchu svedkov vopred neupovedomil. Navyiac výsluch žalovaného by bol iba podporným dôkazom, čo je zrejme z dikcie zákona, že tento dôkaz môže súd vykonať iba vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný bol osobou blízkou s dlžníkom, že urobil právny úkon s dlžníkom, ktorým ukrátil veriteľa do tej miery, že úplne zmaril uspokojenie pohľadávky veriteľa a že o úmysle veriteľa vedel, keďže v konaní o pohľadávke veriteľa proti dlžníkovi bol vypočutý nielen ako svedok, ale dokonca bol dlžníkom splnomocnený aj na nahliadnutie do tohto spisu a do spisu skutočne aj nahliadol. V ostatnom žalobkyňa poukázala na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého je zrejmé, prečo súd tento dôkaz nevykonával. K námietke žalovaného, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým

zisteniam, žalobkyňa uviedla, že súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP). Žalovaný vo svojom odvolaní však neuviedol k akým nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov súd dospel, ktoré dôkazy teda nesprávne vyhodnotil z hľadiska ich dôležitosti a pravdivosti, resp. v čom je postup súdu pri hodnotení dôkazov nelogický. K námietke žalovaného, že súd nesprávne právne posúdil vec - postúpenie pohľadávky, pretože táto bola nespôsobilá na postúpenie podľa žalovaného z dôvodu, že nemožno postúpiť pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia a taktiež z dôvodu, že postupca – H. H. nemala podľa žalovaného spôsobilosť na právne úkony, žalobkyňa uviedla, že pod týmto odvolacím dôvodom žalovaný namieta, že hoci súd použil správnu normu upravujúcu postúpenie pohľadávky, túto nesprávne interpretoval a nesprávne aplikoval. Žalovaný tvrdí, že vzhľadom k tomu, že k postúpeniu pohľadávky došlo 23.12.2016, teda pred tým než bola právoplatne priznaná súdom a pred tým, než sa stala vymáhateľnou v exekučnom konaní, nebola pohľadávka spôsobilá na postúpenie. Žalovaný cituje § 525 ods. 1 druhá veta O.z., podľa ktorého postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, postúpená môže byť teda len existujúca pohľadávka. Zároveň cituje judikatúru (NS SR 6Cdo/253/2012, 3Cdo/61/2008, 5Cdo/188/2010 a uznesenie ÚSSR 39/2015). Žalobkyňa citovala § 525 ods. 1 O.z. a uviedla, že to, ktoré pohľadávky nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia upravuje § 111 a § 112 E.p. (napr. dávky v hmotnej núdzi, náhradné výživné...). Pohľadávka, ktorá bola postúpená H. H. na žalobkyňu je bežná peňažná pohľadávka, ktorá môže byť postúpená kedykoľvek. Zo žiadneho ustanovenia O.z. totiž nevyplýva, že peňažnú pohľadávku možno postúpiť iba vtedy, ak bola priznaná právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Naopak podľa § 527 ods. 2 O.z. za vymožitelnosť postúpenej pohľadávky postupca ručí do výšky prijatej odplaty spolu s úrokmi, len keď sa na to postupníkovi písomne zaviazal, toto ručenie však zaniká, ak postupník nevymáha postúpenú pohľadávku od dlžníka bez zbytočného odkladu na súde. Zo spojenia na súde je zrejmé, že tak môže urobiť žalobou na plnenie, pokiaľ nebola ešte právoplatne priznaná alebo v exekučnom konaní pokiaľ je už exekučným titulom. Žalovaný ďalej v súvislosti s inštitútom postúpenia pohľadávky cituje judikatúru NS SR, ktorá sa však vôbec nevzťahuje na problematiku postúpenia, ale tým, či možno podmieňovať úspešnosť odporovacej žaloby podľa § 42a O.z. existenciou vymáhateľnej pohľadávky, resp. exekučného titulu. Ani v jednom z týchto judikátov na neriešila otázka možnosti postúpenia pohľadávky. To, že možno postúpiť aj pohľadávku, ktorá ešte nie je exekučným titulom, konštatoval aj NS SR v rozhodnutí 1Obdo V13/2005 z 27.4.2006. Zákon nevylučuje ani postúpenie pohľadávky, ktorej splatnosť nastane až v budúcnosti. Predmetom postúpenia môže byť akákoľvek pohľadávka v zmysle práva na plnenie voči dlžníkovi, pokiaľ jej postúpenie nevylučuje O.z. alebo iný právny predpis. Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť vo všeobecnosti pohľadávka splatná alebo nesplatná, premičaná, podmienená, prípadne relatívne neplatná, pokiaľ sa dotknutá osoba pred postúpením neplatnosti účinne nedovolala podľa § 40a. (NS SR sp. zn. 2Cdo/125/2018 z 27.6.2019). Pokiaľ žalovaný záverom namietal, že súd nevykonal dôkaz jeho výsluchom a výsluchom jeho manželky, ktorým mal preukázať, že „manželka žalovaného nemala úmysel zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu“, žalobkyňa k tomu uviedla, že preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, keď je druhou stranou osoba dlžníkovi blízka. Úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa totiž zákon v takom prípade predpokladá a je na osobe blízkej dlžníkovi, aby preukázala, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v čase urobenia právneho úkonu poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Žalovaný netvrdil a ani nepreukázal, že vyvinul úsilie na poznanie úmyslu dlžníka a že to bola náležitá starostlivosť. Žalovaný nepreukázal žiadnu aktivitu, aby sa o úmysle dlžníka dozvedel alebo ho spoznal. Už aj súdy konštatovali, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v oboch prípadoch psychickým stavom. To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie osoby prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom vyvodiť. Žalovaný teda v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je presvedčivé, má všetky zákonom predpísané obsahové náležitosti vrátane vyhodnotenia dôkaznej situácie a právneho posúdenia veci.

6. Predmetná vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaného proti rozsudku, odvolací súd listom z 1.4.2022 pod č.k. 10Co/32/2021-289 vec vrátil súdu prvej inštancie ako predčasne predložený, pretože súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť o návrhu žalobkyne na vydanie dopĺňacieho rozsudku, podľa názoru odvolacieho súdu za takéto rozhodnutie nemožno považovať vydanie opravného uznesenia, a to nielen s poukazom na formu rozhodnutia, ale i skutočnosť, že znenie výroku na pojednávaní vyhláseného rozsudku nie je v súlade so znením výroku v zmysle opravného uznesenia. Pokiaľ súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, nie je možné uvedené

napraviť vydaním opravného uznesenia.(Podľa R 35/2010: Ak súd prvého stupňa výrokom rozsudku, vyhlásenom na pojednávaní, nerozhodol o celom predmete konania, o ostávajúcej časti môže rozhodnúť len doplnčiacim rozsudkom podľa § 166 OSP, nemôže o tom rozhodnúť opravným uznesením.)

7. Doplnčiacim rozsudkom z 15.3.2023 pod č. k. 16C/3/2017-295 súd prvej inštancie rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 16C/3/2017-254 zo dňa 23.09.2020 sa v jeho I. výroku dopĺňa tak, že predmetom Dohody o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spisanej dňa 23.09.2014 vo forme notárskej zápisnice č. N 149/2014, NZ 34585/2014, pred notárkou JUDr. Danielou Jašekovou, medzi žalovaným a jeho manželkou K. G. sú nehnuteľnosti:

a/ v okrese Trnava, obci E., k.ú. E., zapísaná na LV č. XXXX, ako byt číslo XX na 9. podlaží bytového domu - XX b. j. + NP - A. X, so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. 1635/105, vchod A. X, v podiele 1/1, s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000, ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku s parcelným č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m²,

b/ v okrese Trnava, obci E., k.ú. E., zapísaná na LV č. XXXX, ako nebytový priestor - Priestor č. X - I. X na 1. podlaží bytového domu XX b. j. + NP - A. X, so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. 1635/105, vchod Botanická 2, v podiele 93/10000, ku ktorému patrí podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu o veľkosti 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 45/10000 k pozemku s parcelným č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m²,

c/ v okrese Banská Štiavnica, obci J. A., k.ú. J. A., zapísané na LV č. XXXX - pozemky parcely registra „C“ s parcelným č. 159/4 trvalé trávne porasty o výmere 14 m², parcelným č. 160/7 trvalé trávne porasty o výmere 11 m², parcelným č. 2309/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m², parcelným č. 2309/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m², parcelným č. 2309/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m², parcelným č. 2309/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m² ako i stavba - rekreačný dom so súpisným č. XXX, postavený na parcele č. 2309/4 v podiele 1/1.

Právne doplnčiaci rozsudok odôvodnil ust. § 225 ods. 1 a 2 CSP, vecne tým, že podaním doručeným súdu dňa 21.10.2020 žalobkyňa navrhla vydanie doplnujúceho rozsudku tak, ako je uvedené vo výroku doplnčacieho rozsudku a keďže súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 16C/3/2017-254 z 23.9.2020 neúplne špecifikoval právny úkon, ktorého neúčinnosť je predmetom konania, urobil tak podľa § 225 ods. 1 a 2 CSP a dňa 15.3.2023 vyhlásil doplnujúci rozsudok, ktorým rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 16C/3/2017-254 z 23.9.2020 v jeho I. výroku doplnil o presnú špecifikáciu právneho úkonu.

8. Proti doplnčiacemu rozsudku zjavne v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalovaný s tým, že sa pridrižiava jeho odvolacieho návrhu, ktorý uviedol v odvolaní proti rozsudku, resp. žiada, pokiaľ k tomu budú splnené podmienky, aby súd žalobu žalobkyne zamietol a zaviazal žalobkyňu k úhrade trov konania v celom rozsahu. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP. Dôvodil, že napadnutým doplnčiacim rozsudkom súd prvej inštancie opravil svoj predchádzajúci rozsudok z 23.9.2020, v ktorom neúplne špecifikoval právny úkon, ktorého predmetom je neúčinnosť právneho úkonu, spravil tak podľa § 225 CSP a dňa 15.3.2023 vyhlásil doplnujúci rozsudok, ktorým rozsudok Okresného súdu Trnava z 23.9.2020 č. k. 16C/3/2017-254 doplnil o presnú špecifikáciu právneho úkonu, postupoval v zmysle zákona a odstránil len formálnu chybu, no napriek tomu je žalovaný toho názoru, že základná chyba spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení naďalej zostáva neodstránená. Preto sa pridrižiava odvolania proti rozsudku.

K úvahám súdu prvej inštancie uvedeným pod bodom 28. odôvodnenia rozsudku uviedol nasledovné: 1/ si nemyslí, že bola jednoznačne preukázaná existencia vymáhateľnej pohľadávky. Podľa stanoviska zákonodarcu k § 42a a § 42b O.z. vymáhateľnou pohľadávkou sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť cestou výkonu rozhodnutia (exekúcia), t. j. ide o pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia (exekúciu). V zmysle oznámenia o postúpení pohľadávky, táto mala byť postúpená dňom 23.12.2016, kedy mala byť uzavretá dohoda o postúpení pohľadávky, pričom v tom čase rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012 ešte nebol právoplatný, predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 30.1.2017 a vykonateľnosť dňom 3.2.2017. Už vo svojom odvolaní zo 6.10.2020 poukazoval na to, že v zmysle § 525 ods. 1 druhá veta O.z. postúpiť nemožno ani pohľadávku, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, postúpená môže byť teda len existujúca pohľadávka – priznaná právoplatným rozsudkom, ktorá následne predstavuje exekučný titul. 2/ aj ďalšie úvahy súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku pod bodom 28. sú pozoruhodné a rovnako nemôže s nimi súhlasiť. Súd tvrdí, že žalovaný mohol účinne zabrániť odporovaniu zo strany veriteľa - žalobcu tým,

že zákonnú domnienku v konaní vyvráti a preukáže, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti. Podľa názoru súdu sa mal sústrediť na svoje úkony náležitej starostlivosti a nie argumentovať nedostatkom ukracujúceho úmyslu na strane dlžníka. Žalovaný je toho názoru, že v rámci svojej obrany sa dostal aj k tomuto problému, teda že prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka – jeho manželky nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti. Žalovaný v rámci svojej obrany poukazoval na to, že mal záujem chrániť ich BSM, vzhľadom k tomu, že jeho manželka K. G. sa stala podnikateľkou a on už nebol ochotný znášať riziká, ktoré vyplývajú z podnikateľskej činnosti druhého manžela. Preto Okresný súd Trnava vyhovel jeho návrhu na zrušenie BSM počas manželstva a to rozsudkom z 5.2.2013 č. k. 26C/2/2013-10, ktorý sa stal právoplatný dňom 7.2.2013. Následne spolu s manželkou K. G. uzavreli Dohodu o vyporiadaní BSM manželov na notárskom úrade v Trnave JUDr. Daniela Jašeková, dňa 23.9.2014, N 149/2014, NZ 34585/2014, NCRIs 35282/2014, ktorou vyporiadali ich majetok. Žalovaný sa inak o podnikanie jeho manželky nestaral, ani nevedel či jeho manželka K. G. má finančné zdroje z iných prameňov, poprípade akých a aké riziká z toho pre ňu a pre neho vyplývajú. K. G. mu sama o svojom podnikaní nerozprávala, nehovorila mu o rizikách svojho podnikania a nehovorila mu rovnako o prípadných zdrojoch odkiaľ čerpá finančné prostriedky na podnikanie a nehovorila mu o rizikách, ktoré z toho pre jej podnikanie vyplývajú. Keďže podnikanie bolo výlučnou záležitosťou jeho manželky K. G., on nemal možnosť za každú cenu proti jej vôli nahliadať do jej účtovníctva a nechať si vysvetľovať každú jednu položku a v prípade úverov a pôžičiek zisťovať reálnu schopnosť manželky K. G. splatiť úvery a pôžičky. On v tom čase pracoval v TAZ zlievareň a to až do r. 2020 ako elektrikár a bol plne zaneprázdnený touto náročnou prácou. Jeho manželka K. G. sa o jeho prácu bližšie nezaujímal, dôverovala mu, že túto prácu robí svedomite a zodpovedne. On rovnako dôveroval manželke, že podnikanie jej ide, že to robí poctivo a zodpovedne, avšak v záujme ochrany ich BSM využil zákonné oprávnenie a podal návrh na zrušenie BSM z dôvodu podnikateľskej činnosti jeho manželky. Na tom nie je nič zlé, konal presne podľa zákona a následne dohodou vyporiadali ich BSM. On teda ukracujúci úmysel jeho manželky K. G. nemohol za žiadnych okolností poznať. To by ho K. G. musela pripustiť do jej účtovníctva, aby si mohol urobiť obraz o tom, ako ona podniká. Zároveň sa priznal, že o podnikaní v rozhodujúcom čase nič nevedel, nevedel ako to v podnikaní chodí, nevedel o rizikách úverov, pôžičiek, nakoľko on mal svoju prácu, ktorá ho bavila a plne ho vyťažovala. Vzhľadom na uvedené má za to, že v konaní preukázal, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti.

9. K odvolaniu žalovaného proti dopĺňaciemu rozsudku sa žalobkyňa vyjadrila tak, že navrhla napadnutý dopĺňací rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti. Uviedla, že žalovaný odôvodňuje svoje odvolanie v podstate tým, čo už uviedol vo svojom odvolaní proti rozsudku, s dôrazom na fakt, že postúpiť možno len pohľadávku, ktorá je exekučným titulom a poukazom na to, že sa nezaujímal o podnikanie svojej manželky, preto ani nemohol poznať prípadný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. K uvedeným dôvodom odvolania sa žalobkyňa už vyjadrila vo svojom vyjadrení k odvolaniu proti rozsudku, preto naň poukazuje a k veci ďalej uvádza: Pohľadávka, ktorá bola postúpená H. H. na žalobkyňu je bežná peňažná pohľadávka, ktorá môže byť postúpená kedykoľvek. To, že možno postúpiť aj pohľadávku, ktorá ešte nie je exekučným titulom, konštatoval aj NS SR v rozhodnutí 1Obdo V13/2005 z 27.4. 2006. Žalovaná osoba, ktorá je osobou blízkou dlžníkovi sa môže odporovacej žalobe ubrániť, len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana tejto žalovanej osoby blízkej dlžníkovi podľa ust. § 42a ods. 2 O.z. teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu dlžníka a išlo pritom o náležitú starostlivosť. Samotné tvrdenie žalovanej osoby blízkej dlžníkovi, že o jeho dlhoch a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa uzavretím napríklad darovacej zmluvy alebo dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nevedela, nakoľko jej dlžník (napríklad manžel) neoznámil svoje dlhy a nemohla sa o nich dozvedieť ani z jeho účtovnej evidencie, nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (porovnaj aj NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000). Súdna prax zaujala názor, že nepostačuje ani tvrdenie blízkej osoby, že sa nezaujímal o podnikanie rodičov, že ju rodičia o vlastnej podnikateľskej činnosti a jej výsledkoch neinformovali, nepostačuje ani odkaz na dobré vzájomné vzťahy v rodine a dôveru medzi rodičmi ako darcami a žalovanými ich deťmi ako obdarovanými nenahrádza dôkaz o vyvinutí náležitej starostlivosti k poznaniu úmyslu dlžníka (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 808/2004). Z obsahu odvolania sa podáva, že toto nesmeruje voči dopĺňaciemu rozsudku zo dňa 15.3. 2023, ale voči rozsudku zo dňa 23.9.2020, voči ktorému už žalovaný odvolanie podal.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech boli rozhodnutia vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a proti doplniacemu rozsudku, proti ktorým zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s napadnutým doplniacim rozsudkom treba navzdory námietkam odvolateľa považovať za vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudkov), odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť tiež povinnosť vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie doplní (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

11. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo určenie, že file_0.jpg

file_1.wmf

Dohoda o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva spísaná notárkou JUDr. Danielou Jaškovou vo forme notárskej zápisnice N 149/2014, NZ 34585/2014 dňa 23.09.2014 uzavretá žalovaným a jeho manželkou K. G., predmetom ktorej sú nehnuteľnosti

- v okrese, obci a k. ú E. zapísané na LV č. XXXX ako byt číslo XX na 9. podlaží bytového domu — XX b. j. + NP — A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X v podiele 1/1 spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000, ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku par. č. 1635/105 — zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce,
- v okrese, obci a k. ú E. zapísané na LV č. XXXX ako nebytový priestor — Priestor č. X- I. X na 1. podlaží bytového domu XX b. j. + NP — A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X v podiele 93/10000 spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 45/10000 z pozemku par. č. 1635/105 — zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m² podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce,
- v okrese Banská Štiavnica, obci a k. ú. J. A. zapísané na LV č. XXXX — pozemky par. registra „C“ evidované na katastrálnej mape v zastavanom území obce par. č. 159/4 trvalé trávne porasty o výmere 14 m², par. č. 160/7 trvalé trávne porasty o výmere 11 m², par. č. 2309/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m², par. č. 2309/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m², par. č. 2309/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m², par. č. 2309/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m² ako i stavba rekreačný dom súpisné číslo XXX na par. č. 2309/4 v podiele 1/1, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Trnava pod V 5558/2014 a Okresným úradom Banská Štiavnica pod V 735/2014 dňa 15.10.2014, je voči žalobkyni právne neúčinná.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalobe vyhovel (určil, že Dohoda o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jaškovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 je voči žalobkyni právne neúčinná), avšak do výroku svojho

rozhodnutia nepojal celý žalobkyňou navrhovaný petit (údaje o tom kto sú účastníci právneho úkonu a čo je jeho predmetom). Druhým výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Opravným uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že opravuje v rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/3/2017-254 zo dňa 23.09.2020 výrok I. v časti označenia dohody o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jašekovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 tak, že správne znie: „ Súd určuje, že Dohoda o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísaná vo forme notárskej zápisnice č. N149/2014, NZ 34585/2014, napísaná pred notárkou JUDr. Danielou Jašekovou, so sídlom v Trnave, na Ul. Hlavná 25, zo dňa 23.09.2014 uzavretá žalovaným a jeho manželkou K. G., predmetom ktorej sú nehnuteľnosti v okrese, obci a k.ú. E. zapísané na LV č. XXXX ako byt číslo XX na 9. podlaží bytového domu - XX b. j. + NP - A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000, ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku par. č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m2 podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce, v okrese, obci a k. ú. E. zapísané na LV č. XXXX ako nebytový priestor - Priestor č. X - I. X na 1. podlaží bytového domu XX b. j. + NP - A. X, súpisné číslo XXXX postaveného na par. č. 1635/105 vchod A. X v podiele 93/10000 spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a zariadeniach tohto domu o veľkosti 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 45/10000 z pozemku par. č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m2 podľa KN parcela registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, umiestnenej v zastavanom území obce, v okrese Banská Štiavnica, obci a k. ú. J. A. zapísané na LV č. XXXX - pozemky par. registra „C“ evidované na katastrálnej mape v zastavanom území obce par. č. 159/4 trvalé trávne porasty o výmere 14 m2, par. č. 160/7 trvalé trávne porasty o výmere 11 m2, par. č. 2309/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m2, par. č. 2309/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m2, par. č. 2309/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m2, par. č. 2309/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m2 ako i stavba rekreačný dom súpisné číslo XXX na par. č. 2309/4 podiele 1/1, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Trnava pod V 5558/2014 a Okresným úradom Banská Štiavnica pod V735/2014 dňa 15. 10. 2014 je voči žalobkyni právne neúčinná.“

Napadnutým doplnčiacim rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 16C/3/2017-254 zo dňa 23.09.2020 sa v jeho I. výroku dopĺňa tak, že predmetom Dohody o vyporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísanej dňa 23.09.2014 vo forme notárskej zápisnice č. N 149/2014, NZ 34585/2014, pred notárkou JUDr. Danielou Jašekovou, medzi žalovaným a jeho manželkou K. G. sú nehnuteľnosti:

a/ v okrese Trnava, obci E., k.ú. E., zapísaná na LV č. XXXX, ako byt číslo XX na 9. podlaží bytového domu - XX b. j. + NP - A. X, so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. 1635/105, vchod A. X, v podiele 1/1, s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach tohto domu o veľkosti 93/10000, ako i k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 93/10000 z pozemku s parcelným č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m2,

b/ v okrese Trnava, obci E., k.ú. E., zapísaná na LV č. XXXX, ako nebytový priestor - Priestor č. X - I. X na 1. podlaží bytového domu XX b. j. + NP - A. X, so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. 1635/105, vchod A. X, v podiele 93/10000, ku ktorému patrí podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu o veľkosti 45/10000, ako i prislúchajúci spoluvlastnícky podiel o veľkosti 45/10000 k pozemku s parcelným č. 1635/105 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 510 m2,

c/ v okrese Banská Štiavnica, obci J. A., k.ú. J. A., zapísané na LV č. XXXX - pozemky parcely registra „C“ s parcelným č. 159/4 trvalé trávne porasty o výmere 14 m2, parcelným č. 160/7 trvalé trávne porasty o výmere 11 m2, parcelným č. 2309/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 44 m2, parcelným č. 2309/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 20 m2, parcelným č. 2309/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 36 m2, parcelným č. 2309/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m2 ako i stavba - rekreačný dom so súpisným č. XXX, postavený na parcele č. 2309/4 v podiele 1/1.

12. Predmetnom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu súdu prvej inštancie, rozsudkov súdu prvej inštancie a opravného uznesenia.

13. Takmer všetky podstatné tvrdenia z odvolania, týkajúce sa veci samej, žalovaný uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal, odvolací súd sa s jeho závermi stotožňuje (viď nižšie).

14. Podľa § 42a ods. 1 O. z. veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkov právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Podľa § 42a ods. 2 O. z. odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

Podľa § 42a ods. 3 O.z. odporovať možno tiež právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a

a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117), b) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) majetkovú účasť aspoň 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon, c) právnickou osobou, v ktorej je dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom, d) právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene c) majetkovú účasť aspoň 34% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon, alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

Podľa § 42b ods. 1 O. z. právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

Podľa § 42b ods. 2 O. z. právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

Podľa § 42b ods. 4 O. z. právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Zmyslom žaloby podľa ustanovení § 42a Občianskeho zákonníka je dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že voči veriteľovi je neúčinný dlžníkom urobený právny úkon, ktorým ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovateľnej žalobe vyhovené, potom predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého k výkonu rozhodnutia (exekučného titulu), vydaného proti dlžníkovi, domáhať nariadenia výkonu rozhodnutia postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 149/2018).

Podstatou právneho inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov je neúčinnosť platného právneho úkonu voči určitej osobe, v dôsledku čoho môže táto osoba (veriteľ) požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovateľného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Určením právnej neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka nastáva stav tzv. relatívnej bezúčinnosti dotknutého právneho úkonu. Odporovaný právny úkon zostáva platným právnym úkonom, avšak v pomeroch účastníkov sa naň hľadí tak, akoby nenastali jeho účinky. Vyvolal všetky predvídané právne následky. Inštitút odporovateľnosti slúži potrebám exekučného konania, keďže jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia tejto pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo vyhovené žalobe na určenie, že právny úkon dlžníka je voči veriteľovi neúčinný, predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého k exekúcii vydaného proti dlžníkovi, domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi samotnému, ale voči osobe, v ktorej prospech bol právny úkon urobený (porov. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20Cdo/1501/2005).

Blízka osoba dlžníka sa môže žalobe podľa § 42a OZ účinne ubrániť ak hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpozнала, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby dlžníka, nemôže odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a OZ. (uznesenie NS SR z 30.3.2017 sp. zn. 5Obdo/4/2016).

Civilný sporový poriadok odporováciu žalobu pripúšťa ako žalobu o určení právnej skutočnosti, ktorá vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP). Pri uvedenej žalobe z konkrétneho hmotnoprávneho vzťahu vyplýva logický dôvod prečo je potrebné, aby súd určil právnú skutočnosť (§ 42a O. z.), teda osobitným predpisom je tu hmotné právo.

Súd prvej inštancie ustálil skutkový stav tak, že H. H. (matke žalobkyne) bol voči manželke žalovaného (K. G.) rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012-405 z 5.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/875/2015 z 19.12.2016 priznaný nárok na zaplatenie Predmetnej pohľadávky (58.800 eur s príslušenstvom a nárok na náhradu trov konania). Dňa 23.12.2016 H. H. postúpila predmetnú pohľadávku na žalobkyňu, čo zároveň oznámila manželke žalovaného. BSM žalovaného a jeho manželky bolo zrušené za trvania ich manželstva rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 26C/2/2013-10 z 5.2.2013, právoplatným dňa 7.2.2013. Dňa 23.9.2014 (t. j. počas konania o zaplatenie Predmetnej pohľadávky, ktoré bolo v štádiu po zrušení prvostupňového zamietajúceho rozsudku Krajským súdom v Trnave, v ktorom konaní bol žalovaný vypočutý ako svedok a rovnako nahliadol do spisu na základe plnej moci udelenej mu manželkou) žalovaný uzavrel so svojou manželkou (s osobou blízkou) Dohodu o vysporiadaní zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na základe predmetnej Dohody sa žalovaný stal vlastníkom celého predmetu BSM, ktorého predmetom boli Nehnuteľnosti, pričom žalovaný nebol povinný z titulu vyporiadania BSM svojej manželke vyplatiť žiadnu finančnú výplatu. Po uzavretí Dohody manželka žalovaného nezostala vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného majetku, resp. iného majetku, z ktorého by žalobkyňa mohla Predmetnú pohľadávku uspokojiť. Z potvrdení ošetrojúcich lekárov zistil, že H. H. trpí úzkostno-depresívnou poruchou, pričom ani z jedného potvrdenia nevyplýva, že jej psychický stav jej neumožňuje posúdiť následky svojho konania.

Odvolateľ v odvolaní namietal nedostatočne ustálený skutkový stav, vytkol súdu prvej inštancie nevykonanie výsluchu žalovaného hoci sa zúčastnil na oboch pojednávaniach a bol navrhnutý na vypočutie, nevykonanie výsluchu manželky žalovaného K. G., ktorá podľa neho najlepšie mohla súdu uviesť, aké vzťahy boli medzi matkou H. H. a dcérami K. G. a A. B. a vnučkou L. A., nevykonanie výsluchu H. H. na zistenie ako táto reaguje na rôzne otázky, najmä či si uvedomuje význam postúpenia pohľadávky a za akých okolností bola uzavretá dohoda o postúpení pohľadávky medzi ňou (H. H.) a dcérou A. B., a za akú odplatu postúpila H. H. svoju pohľadávku na žalobkyňu, a ako bolo naložené s touto odplatom, kto požiadal notára o spísanie dohody o konkrétnom obsahu a kto koncipoval oznámenie o dohode, odkiaľ H. H. vedela, že postúpenie pohľadávky je potrebné oznámiť K. G. a pod. Výsluch H. H. považoval odvolateľ za potrebný aj z dôvodu, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 13C/83/2012 medzi H. H. a K. G. sa H. H. nezúčastňovala pojednávaniach a napriek opakovaným žiadosťiam o jej vypočutie predkladala jej právna zástupkyňa potvrdenia od psychiatra, že nie je schopná osobnej účasti na pojednávaniach a vypovedania pred súdom. Na dôkaz žalovaný predložil potvrdenie od lekára z 10.4.2015. Vzhľadom k tomu, že odvolateľ namietal neplatné postúpenie pohľadávky zo strany H. H. na A. B., bolo podľa názoru odvolateľa povinnosťou súdu s touto argumentáciou sa vysporiadať a vyžiadať si od A. B., ale aj od H. H., príslušnú dohodu o postúpení pohľadávky, aby náhodou nedošlo k zámene a k pokusom oklamať súd a žalovaného. Odvolateľ tiež poukázal na svoju argumentáciu pred súdom prvej inštancie, že dohoda o postúpení pohľadávky mala byť uzavretá (23.12.2016) v čase kedy rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012 nebol ešte právoplatný (právoplatnosť nadobudol 30.1.2017 a vykonateľnosť 3.2.2017) a že s poukazom na § 525 ods. 1 veta druhá O.z. nemožno postúpiť pohľadávku, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, postúpená môže byť len existujúca pohľadávka (napr. z dôvodu, že nemusí byť úspešne uplatnená na súde a žaloba na vymoženie pohľadávky môže byť zamietnutá, čomu sa žalobca úspešne vyhne tým, že postúpi svoju pohľadávku na tretiu osobu a žalobu zoberie späť), v ktorej súvislosti na súde prvej inštancie poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/253/2012, 3Cdo/61/2008, 5Cdo/188/2010 a uznesenie ÚS SR 39/2015, keď v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že poukázal na osamotené rozhodnutie NS SR č.k. 10BdoV 13/2005, v ktorom bol vyslovený názor, že pohľadávku možno postúpiť aj keď je predmetom neskončeného súdneho konania, s ktorým právnym názorom odvolateľ nesúhlasí, pretože nezabraňuje rôznym špekuláciám zo strany chytrákov, ktorí zoberú žalobu späť pred konečným rozhodnutím, nakoľko cítia neúspech v konaní a svoju spornú pohľadávku postúpia.

Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný, ktorý žiadal žalobu zamietnuť, svoju obranu postavil na posúdení postúpenia Predmetnej pohľadávky H. H. na žalobkyňu za neplatné, čo odôvodnil jednak tým, že v zmysle ust. § 525 ods. 2 O.z. nemôže byť postúpená pohľadávka, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, teda nie je priznaná právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, a tiež aj tým, že H. H. nebola spôsobilá na vykonanie tohto úkonu a nerozumela mu, na preukázanie ktorého skutkového tvrdenia navrhol vykonať dôkaz výsluchom H. H.. Súd prvej inštancie nevykonanie výsluchu H. H. odôvodnil tým, že jej výsluchom nie je možné preukázať existenciu resp. neexistenciu jej spôsobilosti na právne úkony, nakoľko pre posúdenie tejto otázky sú potrebné odborné znalosti, ktorými súd nedisponuje. Taktiež uviedol, že z potvrdení ošetrojúcich lekárov zistil, že H. H. trpí úzkostno-depresívnou poruchou, pričom ani z jedného potvrdenia nevyplýva, že jej psychický

stav jej neumožňuje posúdiť následky svojho konania. V súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky poukázal aj na skutočnosť, že proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/875/2015 zo dňa 19.12.2016 bolo podané dovolanie a v tomto konaní o dovolaní NS SR uznesením z 11.10.2017 sp. zn. 3Cdo 90/2017 pripustil, aby do konania na miesto H. H. vstúpila žalobkyňa A. B.; uvedené potvrdzuje správnosť právneho názoru, že postúpiť možno aj pohľadávku, ktorá je predmetom prebiehajúceho súdneho konania; a ak žalovaný mal za to, že H. H. nebola spôsobilá na právne úkony, bolo namieste túto skutočnosť namietat už v konaní o predmetnej pohľadávke.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a dopĺňa, že (len) výsluchom H. H. nie je možné preukázať jej spôsobilosť resp. nespôsobilosť na právne úkony a už vôbec nie spätne ku dňu postúpenia pohľadávky. Z lekárskeho potvrdenia z 10.4.2015 (č.l. 107), vystaveného praktickou lekárkou pre dospelých (na ktoré odvolateľ v odvolaní poukazuje), vyplýva len to, že H. H. je v trvalej starostlivosti a liečbe psychiatra, je roky liečená pre anxiózne depresívny syndróm, stav je prakticky nemenný, trvalý, môže viesť len k zhoršeniam, nie je vhodné ju zaťažovať akýmkoľvek stresom, keď každá takáto psychická záťaž vedie k zhoršeniu jej psychického zdravia, účasť na súdnom pojednávaní nevhodná. Toto lekárske potvrdenie nespochybňuje spôsobilosť H. H. na právne úkony (a ako už uviedol aj súd prvej inštancie ani z ostatných lekárskejších potvrdení týkajúcich sa zdravotného stavu H. H., nachádzajúcich sa v spise nevyplýva, že jej psychický stav jej neumožňuje posúdiť následky svojho konania). Preto odvolací súd považuje za správny názor súdu prvej inštancie o neunesení žalovaným dôkazného bremena preukázať nespôsobilosť H. H. na právne úkony.

Súd prvej inštancie k postúpeniu pohľadávky ešte uviedol, že pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia sú také pohľadávky, vo vzťahu ku ktorým právny poriadok neprípúšťa exekúciu príkazaním pohľadávky. V rámci vykonávacieho konania sú to peňažné nároky povinného voči jeho dlžníkom, ktoré nemôžu byť v prospech oprávneného príkazané za účelom uspokojenia vymáhaného nároku. Danú skupinu tvoria predovšetkým rôzne druhy sociálnych dávok a príspevkov. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že nie je možné postúpiť pohľadávku, ktorá je predmetom neskončeného súdneho konania. Je bežnou praxou, že zo strany veriteľov dochádza k postúpeniu pohľadávok počas prebiehajúceho súdneho konania. Na uvedené reflektuje aj ust. § 80 CSP, v zmysle ktorého ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené. V prípade preukázania prevodu je súd povinný takému návrhu vyhovieť. Otázkou možnosti postúpenia sa zaoberal aj NS SR v rozsudku sp. zn. 1 Obdo V 13/2005 z 27.4.2006 v ktorom bol vyslovený názor, že pohľadávku možno postúpiť, aj keď je predmetom neskončeného občianskeho súdneho konania. Prípadné obmedzenia musia vyplývať zo zákona alebo rozhodnutia príslušného orgánu.

Odvolací sa v plnom rozsahu stotožňuje s ostatne uvedeným záverom súdu prvej inštancie. Vzhľadom na žalovaným v odvolaní označenú judikatúru (rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/253/2012, 3Cdo/61/2008, 5Cdo/188/2010 a uznesenie ÚS SR 39/2015) a jeho námietku, že súd prvej inštancie vychádzal z ojedinelého rozhodnutia NS SR (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Obdo V 13/2005 z 27.4.2006), čím žalovaný naznačil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, odvolací súd uvádza nasledovné:

Zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. (rozsudok NS SR z 23. decembra 1999 sp. zn. 3 Cdo 102/99, R 44/2001).

Pôvodná judikatúra Najvyššieho súdu SR zvolila pomerne pragmatický prístup v prospech veriteľa, ktorý bol vyjadrený v publikovanom rozhodnutí R 44/2001 s nasledujúcou právnou vetou „Zákonnému pojmu vymáhateľná pohľadávka zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní.“. Postupne sa však začali vyskytovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých bol vyjadrený opozitný názor. Ten presadzoval myšlienku, že ak v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe nedisponuje žalobca zároveň exekučným titulom proti dlžníkovi, nemožno samotnej žalobe vyhovieť. Argumentoval výkladom vymáhateľnej pohľadávky v prospech jej stotožnenia s pohľadávkou vykonateľnou a praktickým účelom odporovania, ktoré primárne smeruje k exekučnému postihu dotknutého majetku. Ten bez exekučného titulu nie je možný a odporový rozsudok sa stáva samoučelným resp. neuplatniteľným (porovnaj napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 61/2008, 5 Cdo 188/2010, 6 Cdo 253/2012 a 5 Cdo 109/2018). Na podporu tohto výkladu boli často citované aj obdobné české judikáty R 12/1998 civ. a R 12/2003 civ. Názorová polemika na Najvyššom súde SR bola evidentná aj zo skutočnosti, že niektoré senáty občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia naďalej rozhodovali v súlade s pôvodným R 44/2001 (napr. 4 Cdo 198/2010, 2 Cdo 180/2013, 2 Obdo 69/2012). Zásadný vplyv malo následné plenárne uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 1. 7. 2015 sp. zn. PL. ÚS 39/2015 v rámci konania o súlade právnych predpisov na základe návrhu

Okresného súdu Žilina. Ten sa domáhal vyslovenia nesúladu § 42a O.z. s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd práve z dôvodu, že pri aplikácii R 44/2001 umožňuje toto ustanovenie vyhovieť odporovacej žalobe aj v prípade, ak žalobca nedisponuje exekučným titulom voči dlžníkovi. Ústavný súd síce návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený, v odôvodnení svojho rozhodnutia (ods. 39) ale zároveň uviedol „Možno teda zhrnúť, že aktuálna rozhodovacia prax najvyššieho súdu, ako ani občianskoprávna doktrína nezotrváva na takom výklade pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, aký vyplýva z rozhodnutia najvyššieho súdu publikovaného pod č. R 44/2001, a teda nezotrváva na výklade, ktorý bol navrhovateľom spochybnený ako ústavne nekonformný, ale práve naopak, aktuálna rozhodovacia prax najvyššieho súdu, ako aj občianskoprávna doktrína sa od tohto výkladu zásadne odchyľuje.“ Postupne sa teda kreovali dva opozitné názorové prúdy, čo sa prejavilo nielen v rozhodovacej praxi, ale aj v odbornej literatúre. Je typickým paradoxom, že tento názorový konflikt sa týka úplne základnej otázky, ktorej zodpovedanie by malo byť nesporným už priamo zo znenia právneho predpisu. Definitívne (snáď) riešenie priniesol aktuálne až veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR v kasačnom uznesení zo dňa 17. 5. 2022 sp. zn. 1VCdo/1/2022...Veľký senát v tomto rozhodnutí apeluje na akúsi anabázu judikátu R 44/2001 z dôvodu vecnej správnosti jeho pôvodných záverov. Taktiež zdôrazňuje, že externé stanoviská v zmysle § 48 ods. 4 CSP vyzneli uni sono v prospech interpretácie „vymáhateľnej pohľadávky“ ako pohľadávky, ktorú možno úspešne vymáhať v súdnom konaní; teda pohľadávky žalovateľnej, ktorej svedčí vlastnosť actio nata. Tento záver prezentovali nielen Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálna prokuratúra SR, ale aj právnické fakulty Univerzity Komenského a Trnavskej univerzity (ods. 7 až 10 uznesenia veľkého senátu). Veľký senát sa vysporiadal aj s protichodným názorom predkladajúceho dovolacieho senátu o neúčelnosti odporovacej žaloby pri absencii exekučného titulu, pričom uviedol „Len zo skutočnosti, že k uspokojeniu pohľadávky veriteľa dôjde až v exekučnom konaní, nemožno vyvodzovať záver, že vymáhateľnou pohľadávkou je pohľadávka vykonateľná. Nemožno opomenúť, že v prípade úspešnosti veriteľa v konaní o odporovacej žalobe môže dôjsť k dobrovoľnému plneniu dlžníka (a teda dôsledkom nemusí byť výkon rozhodnutia – exekúcia).“ (ods. 18.1)...implicitne zdôraznil, že z teleologického hľadiska je účelom odporovacej žaloby ochrana veriteľa a výklad právnej normy súdom nesmie tento účel opomínať. Závery judikátu R 44/2001 pritom legitímne poskytujú veriteľovi vyššiu mieru ochrany než opozitný výklad, ktorý veriteľa nedôvodne zaťažuje povinnosťou zabezpečiť pred vyhovujúcim rozsudkom o odporovacej žalobe plnohodnotný exekučný titul na plnenie voči dlžníkovi. Je potrebné zohľadniť, že zákonná možnosť odporovať právnomu úkonu dlžníka je obmedzená trojročnou lehotou v zmysle § 42a ods. 2 až 5 O.z., v rámci ktorej nemusí mať veriteľ vždy možnosť zabezpečiť si exekučný titul voči dlžníkovi, najmä ak má ísť o právoplatné súdne rozhodnutie. V záujme právnej istoty však musí mať vždy zachované právo úspešne odporovať ukracujúcemu úkonu dlžníka ihneď, keď sa o ňom včas a preukázateľne dozvie. Podanie odporovacej žaloby proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (§ 42b ods. 2 O.z.), a následné prerušenie konania až do právoplatného skončenia sporu o zaplatenie voči dlžníkovi, resp. do zabezpečenia iného exekučného titulu na plnenie, veľký senát správne nepovažoval za vhodné definitívne riešenie. Právoplatný rozsudok, ktorým súd vyhovie odporovacej žalobe, síce sám osebe nie je exekučným titulom, vytvára však efektívny priestor na uspokojenie veriteľovej pohľadávky dobrovoľným plnením alebo na konsenzuálne usporiadanie vzniknutých právnych vzťahov. Pokiaľ k tomu nedôjde, následný vznik exekučného titulu voči dlžníkovi (ak ním veriteľ ešte nedisponuje) naplní základný účel odporovania a umožní v exekúcii vedenej proti dlžníkovi postihnúť majetok žalovaného z konania o odporovacej žalobe. Veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR preto dospel k záveru, že „Vymáhateľná pohľadávka v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom konaní.“. Preukázanie existencie takejto pohľadávky v konaní o odporovacej žalobe zaťažuje žalobcu a splnenie súvisiacich podmienok úspešného odporovania musí súd prejudiciálne vyhodnotiť v samotnom odporovacom konaní.(BSA 062022)

Odvolací súd sa s týmito závermi (že vymáhateľná pohľadávka v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 O.z. je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom konaní) stotožňuje a na základe uvedeného (najmä s poukazom na závery uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 5. 2022 sp. zn. 1VCdo/1/2022) je názoru, že zo strany súdu prvej inštancie neprišlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

K námietke odvolateľa, že vzhľadom k tomu, že odvolateľ namietal neplatné postúpenie pohľadávky zo strany H. H. na A. B., bolo povinnosťou súdu s touto argumentáciou sa vysporiadať a vyžiadať si od A. B., ale aj od H. H., príslušnú dohodu o postúpení pohľadávky, aby náhodou nedošlo k zámene a k pokusom oklamať súd a žalovaného, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na vyššie uvedené

je názoru, že sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného, ktorý postúpenie pohľadávky a aktívnu legitimáciu žalobkyne spochybňoval tvrdením o nespôsobilosti H. H. a nemožnosťou postúpiť pohľadávku, ktorá nebola priznaná právoplatným súdnym rozhodnutím, odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožnil. Postúpenie pohľadávky na žalobkyňu (a teda aj svoju aktívnu vecnú legitimáciu v predmetnej veci) žalobkyňa preukázala relevantným oznámením postupcu (H. H.) dlžníkovi (K. G.) o postúpení pohľadávky - Oznámením o postúpení pohľadávky zo 17.1.2017 (ktoré bolo prílohou žaloby a ktorého doručenie žalovaný nespochybnil), ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobkyne) na vymáhanie postúpenej pohľadávky, preto súd prvej inštancie správne z takéhoto oznámenia vychádzal, keď žalovaný analogicky ako dlžník (§ 526 ods. 1 O.z.) nie je oprávnený dožadovať sa v takomto prípade preukázania zmluvy/dohody o postúpení a nemôže sa dovolávať ani jej neplatnosti.

Odvolateľ vytkol súdu prvej inštancie nevykonanie výsluchu žalovaného hoci sa zúčastnil na oboch pojednávaníach a bol navrhnutý na vypočutie, nevykonanie výsluchu manželky žalovaného K. G., ktorá podľa neho najlepšie mohla súdu uviesť, aké vzťahy boli medzi matkou H. H. a dcérami K. G. a A. B. a vnučkou L. A.. Taktiež súdu vytkol, že napriek tomu, že žalovaného poučil v zmysle § 42a ods. 3 O.z., zamietol jeho návrh na preukázanie toho, že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, výsluchom žalovaného a jeho manželky, čo bol podľa žalovaného nesprávny postup. Pretože súd prvej inštancie už pred výsluchom žalovaného a jeho manželky vie čo by sa im podarilo a nepodarilo preukázať, a to skôr ako vôbec začali vypovedať, čo žalovaný považuje za neveriteľné pochybenie súdu a predstavuje úplne svojvoľný a nezákonný postup súdu, ktorý má za následok nezákonné rozhodnutie.

Súd prvej inštancie nevykonanie dôkazov odôvodnil v 7. bode odôvodnenia jeho rozsudku, vo vzťahu k výsluchu žalovaného a jeho manželky tak, že neexistenciu úmyslu manželky žalovaného zmenšiť svoj majetok v úmysle ukrátiť žalobkyňu, prípadne jej právnu predchodkyňu a zabrániť tak uspokojeniu pohľadávky veriteľa (tvrdenie žalovaného) nie je možné preukázať výsluchom žalovaného a jeho manželky, ak by aj tieto subjekty tvrdili neexistenciu tohto úmyslu nepovažoval by súd takúto výpoveď za dôveryhodnú a preukázanie tejto skutočnosti pre rozhodnutie podstatnú (z dôvodu uvedeného súdom prvej inštancie v 28. bode odôvodnenia jeho rozsudku – keďže bolo preukázané, že dlžník / manželka žalovaného/ je blízkou osobou žalovaného, preto úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný.), tiež tým, že zmenšenie majetku v dôsledku uzavretia Dohody, ktorou sa žalovaný stal výlučným vlastníkom Nehnuteľností, bez povinnosti vyplatiť finančnú náhradu manželke je jednoznačným zmenšením jej majetku a preto nie je možné výsluchom žalovaného a jeho manželky preukázať opak (v 9. bode odôvodnenia rozsudku uviedol, že po uzavretí Dohody manželka žalovaného nezostala vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného resp. iného majetku, z ktorého by žalobkyňa mohla Predmetnú pohľadávku uspokojiť).

Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že sa stotožňuje s dôvodmi nevykonania týchto dôkazov uvedenými súdom prvej inštancie. Taktiež sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že v predmetnom konaní bolo výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že boli splnené všetky podmienky pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu, vyplývajúce z ust. § 42a O.z., bola jednoznačne preukázaná existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, konkrétne pohľadávka priznaná právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 13C/83/2012-405 z 5.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/875/2015 z 19.12.2016 vo výške 58.800 eur s príslušenstvom, taktiež bola preukázaná existencia ukracujúceho právneho úkonu medzi dlžníkom a žalovaným (Dohoda o vyporiadaní zrušeného BSM), bolo preukázané, že dlžník je blízkou osobou žalovaného, preto úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný. Žalovaný mohol účinne zabrániť odporovaniu zo strany veriteľa - žalobkyne tým, že zákonnú domnienku v konaní vyvráti a preukáže, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať. Preto bola obrana žalovaného zameraná na preukázanie neexistencie úmyslu manželky žalovaného ukrátiť veriteľa nesprávna. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť mal žalovaný v záujme vlastného procesného úspechu sústrediť na svoje úkony náležitej starostlivosti a nie argumentovať nedostatkom ukracujúceho úmyslu na strane dlžníka. Ako bolo vyššie uvedené v prípade blízkych osôb zákon nepripúšťa záver o absencii ukracujúceho úmyslu dlžníka a pokiaľ žalovaný neunesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, súd odporovacej žalobe vyhovie bez ohľadu na jeho reálnu existenciu. Preto súd prvej inštancie správne žalovaným navrhované doplnenie dokazovania výsluchom jeho osoby a osoby jeho manželky, ktorým sa mala (podľa tvrdení žalovaného) preukázať neexistencia ukracujúceho úmyslu, považoval za nehospodárne a zamietol ho. Odvolací súd poukazuje

na § 195 ods. 1 CSP (podľa ktorého na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté) a uvádza, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, netvrdil vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a O.z. Pokiaľ tu nebolo takéto tvrdenie, nebolo namieste nariadiť výsluch strany žalovaného (ak by aj strana navrhla vykonanie dôkazu výsluchom strany riadne a včas).

Ďalej odvolací súd uvádza, že žalovaný sa v jeho prvých dvoch podaniach zo 7.3.2017 a 30.3.2017 vyjadroval iba k odvolaniu žalobkyne proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V prvom vyjadrení vo veci samej z 30.5.2017 (súdu doručené 31.5.2017) žalovaný /právne zastúpený/ o.i. namietal aktívnu legitímáciu žalobkyne z dôvodu jeho pochybností o spôsobilosti H. H. na úkon postúpenia a z dôvodu, že došlo k postúpeniu v tom čase ešte neexistujúcej pohľadávky, v tomto podaní nenavrhoval žiadne výsluchy, a to ani svoj výsluch ani výsluch svedkov K. G. a H. H.. V nasledujúcom podaní z 5.10.2017 (doručené súdu prvej inštancie 9.10.2017) žalovaný navrhol výsluch svedkyne H. H. za účelom posúdenia, či bola schopná robiť právne úkony a postúpiť pohľadávku, a v prípade, ak by výsluch tejto svedkyne nebol možný na pojednávaní navrhol, aby súd postupoval podľa § 188 ods. 2 CSP, svoj výsluch ani výsluch K. G. v tomto podaní nenavrhoval. Výzvou súdu prvej inštancie zo 16.12.2019 č. k. 16C/3/2017-168 boli obe strany vyzvané, aby v lehote 10 dní zaslali otázky na svedkyňu H. H., zodpovedanie ktorých žiadajú. Žalovaný v podaní z 8.1.2020 (doručené súdu prvej inštancie 15.1.2020) uviedol, že vzhľadom na kontradiktórnosť konania a „rovnosť zbraní“ zaslanie otázok svedkyňi vopred, teda pred jej výsluchom na pojednávaní by ho postavilo do zjavnej nevýhody voči jeho protistrane, z ktorého dôvodu predloží otázky na svedkyňu na pojednávaní, na ktorom bude svedkyňa vypočutá. Na pojednávaní dňa 12.2.2020, na ktorom bol žalovaný osobne prítomný právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že netrvá na návrhu na prerušenie konania a uviedla, že trvajú na výsluchu svedkyne (H. H.) s tým, že sa obávajú toho, že ak by otázky na svedkyňu predložili, žalobkyňa by svedkyňu pripravila na zodpovedanie týchto otázok. Na otázku súdu, či právna zástupkyňa žalovaného zotráva na podanom návrhu na výsluch svedka, ktorý by súd realizoval v zmysle § 196 ods. 3 CSP právna zástupkyňa žalovaného uviedla: „Na podanom návrhu na vykonanie dôkazu netrvám.“. Pojednávanie bolo odročené na termín 17.4.2020 s tým, že právni zástupcovia strán sporu sa zaviazali spracovať záverečné reči v lehote 30 dní. Dňa 23.3.2020 bol termín pojednávania zrušený. Vo veci bol dňa 27.7.2020 určený nový termín pojednávania na deň 24.8.2020. Pojednávanie dňa 24.8.2020 bolo na žiadosť žalovaného z dôvodu zmeny jeho právneho zastúpenia odročené na termín 28.9.2020, ktorý termín bol zmenený na žiadosť právneho zástupcu žalovaného (pre kolíziu pojednávania) na termín 23.9.2020. V písomnej záverečnej reči z 23.9.2020 žalovaný uviedol ako postupoval v konaní, s tým, že trvá na výsluchu H. H. a zároveň navrhol, aby bol v konaní vypočutý ako žalovaný. Dôvody pre jeho vypočutie neuviedol. Na pojednávaní dňa 23.9.2020, na ktorom bol žalovaný prítomný, navrhol jeho právny zástupca výsluch žalovaného a jeho manželky vo vzťahu k pôžičkám, súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 181 ods. 2 CSP určuje, že vo veci nevykoná žiadne dôkazy. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na ust. § 149, § 153, § 195 ods. 1, § 196 ods. 1 a § 197 ods. 1 CSP je odvolací súd názoru, že návrhy na výsluch žalovaného a svedkyň neboli žalovaným uplatnené ani včas, keďže žalovaný (poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania) ich mohol predložiť už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti aj na judikatúru: „Nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým by súd odňal možnosť konať pred súdom (Zo súdnej praxe č. 26/2000). Povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR z 30.11.2016 sp. zn. 1Cdo 8/2016)“. Tiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaný /inak v konaní kontinuálne právne zastúpený od prvého vyjadrenia vo veci samej doposiaľ/ mal možnosť sa písomne vyjadrovať k veci, podávať písomné stanoviská i k argumentom protistrany, čo aj urobil, odvolací súd je preto názoru, že jeho právo na spravodlivé súdne konanie porušené nebolo.

Až v odvolaní žalovaný uviedol tvrdenie, že nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, hoci sa snažil v odvolaní účelovo tvrdiť, že už na pojednávaní 23.9.2020 jeho právny zástupca navrhol (aj v zmysle poučenia súdu) výsluch K. G. a žalovaného, aby skutočne preukázal, že nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, a súd jeho návrh zamietol. Takéto jeho tvrdenie a v tejto súvislosti návrh na výsluchy z obsahu zápisnice o pojednávaní nevyplývajú.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú

procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

Odvolací súd počas odvolacieho konania nemohol prihliadať na ostatne uvedené prostriedky procesnej obrany, ktoré žalovaným doteraz (v konaní pred súdom prvej inštancie) neboli použité, nakoľko ich odvolateľ mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ako bolo už vyššie uvedené, námietka žalovaného o pochybení v procesnom postupe súdu prvej inštancie a porušení jeho práva na spravodlivý proces nebola dôvodná. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (tzv. novoty), je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok (§ 366 CSP) a keďže žalovaným tvrdené novoty sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ako ani nepreukazujú, že v konaní došlo k vadám majúcim za následok nesprávne rozhodnutie a nejde o nezavinené doterajšie nepoužitie týchto nových skutočností a dôkazov (§ 366 písm. a/ až d/ CSP), na uvedené novoty nemohol odvolací súd prihliadnuť.

Odvolací súd sa taktiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že názor žalovaného, že uzavretím Dohody nedošlo k zmenšeniu majetku jeho manželky, nemožno akceptovať, keďže právny úkon, následkom ktorého je absencia akéhokoľvek majetku na strane jeho manželky je jednoznačne úkonom majúcim za následok zmenšenie majetku. Žalovaný pôvodne tvrdil, že Dohoda bola uzavretá z dôvodu zákonnej povinnosti vyporiadať BSM do troch rokov od jeho zániku. Neskôr uzavretie Dohody odôvodnil tým, že ňou len malo prísť k vysporiadaniu vzájomných nárokov zo zmlúv o pôžičke uzavretých medzi jeho osobou a osobou jeho manželky. Táto obrana však nebola uplatnená včas a preto na ňu súd prvej inštancie správne neprihliadal. I tak však poukázal na čl. V Dohody, v ktorom žalovaný a jeho manželka vyhlásili, že ku dňu podpísania Dohody nemajú iný majetok, pohľadávky, práva alebo dlhy, či iné záväzky, ktoré by si mohli uplatňovať voči sebe navzájom, preto tvrdenie žalovaného, že uzavretím Dohody malo dôjsť len k vysporiadaniu vzájomných nárokov zo zmlúv o pôžičke správne považoval za účelové a nepravdivé.

15. V odvolaní voči dopĺňaciemu rozsudku žalovaný dôvodil, že napadnutým dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie opravil svoj predchádzajúci rozsudok z 23.9.2020, v ktorom neúplne špecifikoval právny úkon, ktorého predmetom je neúčinnosť právneho úkonu, spravil tak podľa § 225 CSP a dňa 15.3.2023 vyhlásil dopĺňajúci rozsudok, ktorým rozsudok Okresného súdu Trnava z 23.9.2020 č. k. 16C/3/2017-254 doplnil o presnú špecifikáciu právneho úkonu, postupoval v zmysle zákona a odstránil len formálnu chybu, no napriek tomu je žalovaný toho názoru, že základná chyba spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení naďalej zostáva neodstránená. Preto sa pridrieva odvolania proti rozsudku. Následne sa už v odvolaní proti dopĺňaciemu rozsudku žalovaný vyjadroval k úvahám súdu prvej inštancie uvedeným pod bodom 28. odôvodnenia rozsudku a uvádzal svoju protiargumentáciu.

Odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj jeho konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že odvolací prieskum je vykonávaný (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom; na základe ním zadefinovaných konkrétnych odvolacích námietok.

Súd prvej inštancie odôvodnil vydanie dopĺňacieho rozsudku tým, že v rozsudku č. k. 16C/3/2017-254 z 23.9.2020 neúplne špecifikoval právny úkon, ktorého neúčinnosť je predmetom konania, preto rozsudok v jeho I. výroku doplnil o presnú špecifikáciu právneho úkonu. Z porovnania tohto odôvodnenia a odvolania žalovaného voči dopĺňaciemu rozsudku je zrejmé, že odvolateľ/žalovaný považoval vydanie dopĺňacieho rozsudku za odstránenie formálnej chyby v rozsudku v zmysle zákona a odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v rozsudku (nie v dopĺňacom rozsudku), teda neformuloval konkrétne odvolacie dôvody vo vzťahu k dopĺňaciemu rozsudku, čo v nadväznosti na

nosný princíp odvolacieho prieskumu len v intenciách vznesených odvolacích námietok logicky/priamo vylučuje eventualitu zrušenia alebo zmeny napadnutého doplnčacieho rozsudku, odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto odvolanie žalovaného voči doplnčaciemu rozsudku nebolo možné považovať za dôvodné. Na skutočnosti, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní voči doplnčaciemu rozsudku, avšak sa týkali rozsudku, teda ich uviedol až po uplynutí lehoty na podanie odvolania proti rozsudku, nebol odvolací súd oprávnený prihliadať a zároveň nemal povinnosť vo svojom rozhodnutí uvádzať dôvod, pre ktorý na tieto skutočnosti nie je možné prihliadať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/25/2016, sp. zn. 3Obdo/22/2016).

16. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s napadnutým doplnčacím rozsudkom k nemu, odvolací súd konštatuje, že rozsudok i doplnčací rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutí, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov strán, listinných dôkazov, žiadne podstatné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutých rozsudkov dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutých rozsudkov súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Skutočnosti uvedené v odvolaniach žalovaného neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutých rozsudkov súdu prvej inštancie.

17. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s napadnutým doplnčacím rozsudkom súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybneného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

18. Žalobkyňa do 15 dní od doručenia jej rozsudku súdu prvej inštancie (napadnutého odvolaním žalovaného) navrhla (v podaní z 20.10.2020 zn. Návrh na doplnenie rozsudku) jeho doplnenie v zmysle petitu žaloby, bola názoru, že súd prvej inštancie nerozhodol o celom predmete právneho úkonu tak ako to navrhovala v žalobe, výrok rozsudku je tak nepresný a neurčitý, pretože neobsahuje údaj o tom kto

je účastníkom právneho úkonu a čo je jeho predmetom, trpí nedostatkom materiálnej vykonateľnosti. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 19.12.2007 sp. zn. 30Cdo 1239/2007. Súd prvej inštancie najprv nerozhodol o návrhu žalobkyne na vydanie dopĺňacieho rozsudku, a za takéto rozhodnutie podľa názoru odvolacieho súdu (vyjadreného už v jeho liste z 1.4.2022 č. k. 10Co/32/2021-289) nemožno považovať vydanie opravného uznesenia Okresného súdu Trnava zo 7. decembra 2020 č. k. 16C/3/2017-277, a to nielen s poukazom na formu rozhodnutia, ale i skutočnosť, že znenie výroku na pojednávaní vyhláseného rozsudku nie je v súlade so znením výroku v zmysle opravného uznesenia. Pokiaľ súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, nie je možné uvedené napraviť vydaním opravného uznesenia.(Podľa R 35/2010: Ak súd prvého stupňa výrokom rozsudku, vyhlásenom na pojednávaní, nerozhodol o celom predmete konania, o ostávajúcej časti môže rozhodnúť len dopĺňacím rozsudkom podľa § 166 OSP, nemôže o tom rozhodnúť opravným uznesením.) Odvolací súd v liste z 1.4.2022 č. k. 10Co/32/2021-289 (ktorým bola vec vrátená súdu prvej inštancie ako predčasne predložená) uviedol súdu prvej inštancie, že je potrebné súdom prvej inštancie neodkladne rozhodnúť o návrhu žalobkyne na vydanie dopĺňacieho rozsudku a po vykonaní potrebných úkonov a uplynutí príslušných lehôt je potrebné spis predložiť odvolaciemu súdu opätovne aj s novou predkladacou správou. Súd prvej inštancie následne vydal dopĺňací rozsudok Okresného súdu Trnava z 15. marca 2023 č. k. 16C/3/2017-295, ktorý bol (ako je uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia odvolacieho súdu) odvolacím súdom (v spojení s rozsudkom) potvrdený. Z uvedeného je zrejmé, že neexistovali dôvody pre vydanie opravného uznesenia (doplnenie rozsudku nie je možné realizovať opravným uznesením), ktoré bolo potrebné považovať za napadnuté odvolaním žalovaného proti rozsudku (z dôvodu jeho závislosti na rozsudku, analogicky § 379 písm. a/ CSP a § 357 písm. f/ CSP), napadnuté opravné uznesenie bolo teda nesprávnym a odvolaciemu súdu neostávalo iné, než ho (z dôvodu právnej istoty, keď ho bolo možné považovať aj za právne neúčinné resp. nadbytočné) analogicky podľa § 389 ods. 1 písm. d/ CSP zrušiť (bez potreby a predovšetkým možnosti náhrady zrušeného rozhodnutia akýmkoľvek iným, nakoľko pre postup zvolený súdom prvej inštancie vôbec neexistoval dôvod).

19. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyne (opravné uznesenie bolo odvolacím súdom zrušené z dôvodu právnej istoty) priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel a ani strany netvrdili dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

20. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)